جورم

نیما شهسواری

جورم

نیما شهسواری

توضیحات کتاب

کـتــاب	جورم
مــؤلــف	نیما شهسواری
سال انتشار	۲۰۲۰/۱۳۹۹
انتشارات	وب‌سایت رسمی جهان آرمانی
این اثر به صورت رایگان و برای اطلاع‌رسانی عمومی منتشر شده است	
تمامی حقوق این اثر در انحصار مؤلف است	

فهرست

سخنی با شما

به نام آزادی یگانه منجی جانداران

بر خود وظیفه می‌دانم تا در سرآغاز کتاب‌هایم چنین نگاشته‌ای به چشم بخورد و همگان را از این درخواست باخبر سازم.

نیما شهسواری، دست به نگاشتن کتبی زد تا به‌واسطه آن برخی را به خود بخواند، قشری را به آزادگی دعوت کند، موجبات آگاهی برخی گردد و این‌چنین افکارش را نشر دهد.

بر خود، ننگ دانست تا به‌واسطه رزمش تجارتی برپا دارد و این رزم پاک را به ثروت مادی آلوده سازد.

هدف و آرمان، من از کسی پوشیده نیست و برای دانستن آن نیاز به تحقیق گسترده نباشد، زیرا که هماره سخن را ساده و روشن‌بیان داشتم و اگر کسی از آن مطلع نیست حال دگربار بازگو شود.

بپا خواستم تا برابر ظلم‌های بیکران خداوند، الله، یهوه، عیسی، انسان و یا هر نام دیگری که غایت و هدف را هماره باقدرت تلاقی داده است، فریاد برآورم و آزادی همه جانداران را فراهم‌سازم. رهایی جاودانی که دارای یک قانون است و آن احترام و آزار نرساندن به دیگر جانداران، گیاهان، حیوانات و انسان‌ها است.

بر خود ننگ می‌دانم که در راستای رسیدن به این هدف والا که همانا آزادی است قانون رهایی را نقض و باعث آزار دگر جانداران شوم.

با مدد از علم و فناوری امروزی، می‌توان راه گذشتگان را در پیش نگرفت و دگر چون گذشته برای نشر کتب از کاغذ استفاده نکرد، زیرا که این کاغذ از تن والای درختان زیبا غارت شود و موجبات مرگ این جاندار و تخریب طبیعت را حادث گردد.

من خود هیچ‌گاه نگاشته‌هایم را بر کاغذ، جان درخت نشر ندادم و تنها خواسته‌ام از ناشران کتب نشر ندادن این نگاشته‌ها بر کاغذ است. حال چه از روی سودجویی و چه برای ترویج و اطلاع‌رسانی.

امروز می‌توان با بهره‌گیری از فناوری در برابر مرگ و تخریب درختان این جانداران والا ایستادگی کرد، پس اگر شما خود را مبلغ افکار آزادگی می‌دانید که بی‌شک بی‌مدد از این نگاشته نیز هیچ‌گاه به قتل طبیعت دست نخواهید زد. اگر هم تنها هدفتان سودجویی است و بر این پیشه پا فشارید بی‌بهره از کشتار و قتل‌عام درختان می‌توانید از فناوری بهره گیرید تا کردارتان از دید من و دیگر آزاد اندیشان به‌حق و قابل‌تکریم گردد.

به امید آزادی و رهایی همه جانداران

مستخدم

بدور از شهر در اطراف و در راه

به جایی دورتر از خانه‌ی شاه

که اطرافش همه خاك است و بی‌آب

نه چیزی دارد از نعمت همه آه

یکی خانه در این بیغوله راه است

همه خشتش زِ خاك و گِل از آب است

میان این سرای درد بی‌جان

تنی جان دارد و جان‌ها به خواب است

یکی آن مرد کز درد جهان خوار

به خواری گشته در این جام دادار

دو پایش را زِ دست خویش داد است

نه پای و نه به جانی در عذاب است

ندارد قدرت راه و نه تن کار

همه صبح و به شب در جای خواب است

وجودش پر زِ درد و راه دیروز

بلندی بر زمین افتاده راه است

دو پایش جان و هر چیزی که دارد
زِ بالا افتد و عمرش دراز است

همه جانش شده شرم و در این راه
به زن محتاج او غرق نیاز است

نتاند کار کردن او در این جاه
همه جانش علیل قصه دراز است

نه یکتا چهار فرزندی در این راه
که چشمانش همه جان التماس است

هزاران بار او گفتا به یزدان
ستان عمرم که این قصه دراز است

و در ایـــــن دار و در ایـــــن خـــــواب دادار

زنـــش منجـــی ایـــن جـــان‌هـــای نـــاز اســـت

نـــدارد ایـــن‌چنـــین راهـــی بـــه رو پـــیش

بـــه جـــز کـــاری کـــه زن او در فـــراز اســـت

همــــــه بــــــار جهــــــان بــــــر دوش آن زن

علیــــــل آن مــــــرد و آری چهــــــار فرزنــــــد

بـــه دســـت او همـــه دنیـــا نگـــاه اســـت

کـــه چـــی آورده او در خانـــه تـــاب اســـت

نتانــــــد او بــــــه خاموشــــــی رســــــیدن

و شـــــاید از همــــــه جــــــانش بریــــــدن

بـــه راهـــی کـــز جهـــان آورده در پـــیش

بگفتـــا چشـــم ســـر را کـــرد در خـــویش

بـــه خانـــه شـــاهـــا آن تـــن خـــدایان

خـــــدایان زمـــــین و شـــــاه شـــــاهان

شـــد او مســـتخدم و اینســـان کنیـــز اســـت

کنیـــــز پـــــای ایـــــن شـــــاهان شـــــاهان

و اینســـــان رفـــــت او در خانـــــه بیمـــــار

کـــه بـــا کـــارش بـــه لقمـــه نـــان و هـــر بـــار

همـــه جـــان جهـــان را او کنـــد پـــاک

شـــود ایـــن خانـــه‌ی زشـــتی بـــه تـــن بـــاک

بـــه دســـتش دارد او یـــک تکـــه از جســـم

کشـــد بـــر جـــام دنیـــا پـــاک هـــر زشـــت

و شـــــــاهی در برابـــــــر گفـــــــت ای زن

چـــرا اینســـان کنـــی کـــم کـــار ایـــزن

تـــو در آن مفـــت‌خـــواری گشـــته‌ای نـــاب

بکـــــن کـــــارت کنیـــــز هـــــرزه‌ای زن

و دســـــــتش دارد او جـــــــانش همـــــــه راه

کشـــــد از خـــــون خـــــود دیـــــوار را مـــــاه

بـــه تکـــه قلـــب ســـنگینی کـــه در دســـت

بیالایـــــد کثیفـــــی چـــــرک را هســـــت

و با قطران اشکش او زمین شست

همه جانش کشید و خویشتن کشت

سرآخر سر به تو در پیش شاه است

تو شاهی کز خدایی مست ناب است

به جیبش دست برده پول چرکی

برون آورده و تحقیر ماه است

بیندازد به روی پای این ماه

ندارد تاج و تختی در عذاب است

به زیر افکنده سر را و به پیش است

به دستانِ قضا و غوط نیش است

بـــه جـــانش مـــی‌درد آن لکـــه‌ی ننـــگ
همـــه جـــان و نفـــس در آن گلـــو تنـــگ

بـــه چشـــمان و تـــن فرزنـــد بـــی‌جـــان
نگـــاهی مـــی‌کنـــد اشـــکش بـــه راه اســـت

و ایـــن‌گونـــه بـــه فـــردا مســـت بـــا جـــان
بـــه راه خانـــه‌ی دیگـــر خـــدا اســـت

بـــه منـــزل بـــاز هـــم آن کـــار در کـــار
بیالایـــد جهـــان را بـــا تـــن خـــار

ولـــی اینـــان پلیـــدی در تـــو شـــاه اســـت
تـــو شـــاه ایـــن جهـــان و زشـــت راه اســـت

بــه روی زن بــه لبخنــدی کــه تــن ســوخت

لــــب آن پیــــر هــــرزه جــــان او دوخــــت

و نزدیکــــی بــــه جــــانش پشــــت فریــــاد

بــــه بیــــرون آورد اشــــکان بــــه دریــــا اســــت

بــــه خــــون اشــــک‌هــــایش دجلــــه در پــــیش

بــه حجلــه خــون و تــن را کشــت در خــویش

بــــه ســــرعت مــــی‌دود در شــــهر بــــی‌جــــان

بــــه یــــاد روزهــــای مــــرگ تــــن خــــان

بــــه دنیــــا هــــیچ نــــارد هــــیچ خواهــــد

بــــه چشــــمان همــــه فرزنــــد و راه اســــت

کنـــــــار رود و جـــــــویی او نشســــــــته

گـــــذر عمـــــرش بـــــه روی جــــوی خفتــــه

و اینســـــان او شــــده پیـــــر و همــــه عمــــر

بــــه خانــــه شـــــاه داران بنـــــده در خمــــــر

بـــــه خمـــــری در درازای همـــــه عمـــــر

بـــه کـــاری ســـخت و تحقیـــری بـــدان جـــرم

نگـــاهش بـــر دل دجلـــه بـــه روی اســـت

و بـــــر چــــین ســــپیدان روی مـــوی اســـت

و طـــول عمـــر زشـــتی از جهـــان بـــرد

و اینســـــان جـــــان و دل دنیــــای او مـــــرد

انجام

میـــــان آن همــــه نعمـــــت بـــــه دنیـــــا

جهـــــــان دیگـــــــری فـــــــردوس کـــــــرا

بـــه پـــاداش همـــه عمـــرش در اینجـــا اســـت

خـــدا و لطـــف و بخشـــش کـــرد ایـــن راســـت

بـــــــرایش ســــــــاخته اینســـــــان بهشـــــــتی

بهشـــــــتی لایـــــــق آن مـــــــؤمن و شـــــــاه

کـــه در طـــول جهـــانش عبـــد بـــود اســـت

همـــه تســـلیم فرمـــان خلـــق بـــود اســـت

و اینســـان او بـــه پاداشـــش در ایـــن جـــاه

در ایـــن خانـــه بـــرای خلـــق بـــر شـــاه

جهـــان زیبـــا و ســـاکت غـــرق آرام

همـــه دنیـــا بـــرایش هســـت آلام

بـــه ســـبزی دشـــت زیبـــا نهـــر در آن

شـــود جـــاری عســـل آن شـــیر بـــر آن

درختـــانی بـــه زیبـــایی و ایـــن نـــاب

همـــه میـــوه بـــرایش هســـت در خـــواب

هــــر آنچـــه خواســـته در پـــیش روی اســـت

بـــه عمـــرش آن خداونـــدی بـــه پـــوی اســـت

هــر آنچــه غــوط خواهــد در پــس و رو اســت

بـــه میـــوه گوشـــت از شـــیر و عســـل دوســـت

نـــــدارد هـــــیچ فکـــــری مشـــــکلی شـــــاد

کـــــه هرســـــان خواهـــــد او را داد آن بـــــاد

نســـیمی دلگشـــا هرســـان بـــه روی اســـت

هـــوای خـــوش بـــه مســـتی راه پـــوی اســـت

شـــراب آن خـــدا در پـــیش روی اســـت

و مســـت ایـــن شـــراب او قلـــب گـــوی اســـت

به این سو و به آن سو می‌رود شاد

هر آنچه در دلش بوده به روی است

کنار نهر زیبایی زنی ناز

خودش را می‌کشد بر تخت و او تاب

نگاهی پر هوس بر چشم این راد

و دل با هر تپش برجستنش شاد

به نزدیکش بیامد لخت و عور است

به زیبایی نگینی او که حور است

برد دستش به پیش و تاب در خویش

و جستار همه دنیای در کیش

بـــه روی تخـــت آن فریـــاد و تکـــرار

بـــه خـــون دختـــری آن بـــاکره بـــار

و غــرق بوســه آن جســمش مــریض اســت

مــریض خــون و ایــن حــوری عزیــز اســت

و تکـــرار همـــان شـــهوت بـــه اکـــرار

بـــــه اکـــــراه تنـــــی پـــــاکیِ دادار

و فریـــادی کـــه او را مســـت او شـــاد

بـــه خـــونی در بـــدن او دیـــده در بـــاد

بـــه بـــاد و در نســـیمی جســـم آن جـــان

بـــه صـــدها بـــار او در حجلـــه‌ای خـــان

و هــــر روز و بـــه صـــبح و شـــام در کـــار

بـــه ســـــودای درازیــــــن حــــور بــــر دار

یکـــــــــی را دیـــــــد او در بیشــــــــه در زار

و جــــــانش را دریـــــــده بـــــاز آن هــــــــار

و ایــــن تکـــرار هـــــر روز و همـــه کـــار

همـــــین جـــانهــــا دریـــــدن مســـــت دادار

کنـــار آن درختـــی خـــواب مانـــد اســـت

کـــه بـــا اذنـــش کنـــد ســـایه بـــه دادار

هنـــوز آن چشـــم را او بـــاز نـــا کـــرد

کـــه میـــوه بـــر لـــب و بـــر آن دهـــان یـــار

کنـــار جـــوی آبـــی پـــیش مانـــد اســـت

بـــه جرعـــه جرعـــه نوشـــد شـــیر و طمـــار

هـــر آنچـــه بـــر دلـــش در ذهـــن دارد

همـــان صـــحنه بیامـــد پـــیش در کـــار

زنـــا و هـــر چـــه آن اســـباب راه اســـت

بـــه زن حـــوری و بـــر آن عـــیش ســـاز اســـت

همـــه زیـــر همـــین ســـقف خـــدا جـــان

بهشـــتی ایـــن‌چنـــین قدســـی و آن خـــان

همـــه روزش همـــین تکـــرار مافـــات

همـــین بـــودن همـــین خواهـــان اکـــرار

بـــه کـــرار و بـــه تکـــرار و بـــه اصـــرار

همـــــان راه نخســــتین کـــــرد تکــــــرار

همـــان خـــوردن همـــان نوشـــیدن شـــهد

همـــــان مســـــتی و شــــهوت بــــازی مســــت

درازای همـــــه ســــــال و همـــــه عمــــر

بـــــه بـــــیپایــــانی ایـــــن راه در حـــــرم

همـــان روزی همـــان کـــردن همـــان راه

همـــــان تکـــــرار بـــــر اصـــــرار و اکـــــرار

و اینســـان روزهـــایش یـــک بـــه یـــک پـــیش

بــــــدون ذره‌ای تغییــــــر در خـــــــویش

همه روزان او یک روز بود است

همان روز نخستین ناب بود است

و هر روزی که از او در گذر راه

ندیده هیچ جز آن راه و آن شاه

ندارد او به انجام و به فرجام

ندارد او هدف این مست در دام

نمی‌داند به فرجامش چه باشد

که جاویدان در این دنیای باشد

زِ شاهی و زِ تخت و تاج بیزار

دلش پر می‌زند هر روز تکرار

هـــزاران بـــار بـــا حـــوری بـــه اصـــرار

و آن تـــن بـــاکره خـــونین و ایـــن کـــار

پــــر از نفـــرت زِ تکـــرار از چنـــین دار

بـــه دار دیگـــری چنگـــی زنـــد خـــار

بـــه پـــیش آن درخـــت پیـــر بنشســـت

هـــزاران بـــار او ایـــن نامـــه را بســـت

نـــــدارد هـــــیچ پایـــــانی و او تـــــار

بـــه چشـــمان بســـته و در خـــواب بیـــزار

لکه

به جسم و بر تنش او لکه انگاشت

زمین زد او و جسمش داغ تن کاشت

به جسم داغ بر آن کوره آتش

که می‌سوزد به خون قرمز شده رعش

به میله سرخ رنگی آتش داغ

تنش را داغ کرده لکه‌ای زاغ

همـــه در صـــف طـــولانی بـــه راه اســـت

بـــه جمـــع ایـــن همـــه انســـان فـــراخ اســـت

کـــه هـــر تـــن نـــوبتش آمـــد بـــه تـــن ســـوخت

بـــه جـــانش داغـــی و آن میلـــه افروخـــت

بـــه ســـوزش داد زد هـــر بـــار از درد

بـــه ســـختی ســـوخت از ایـــن داغ تـــن زرد

همـــه جـــانش گـــدازد ســـوخته راه

بـــه لکـــه بـــر دلـــش دارد نفـــس شـــاه

یکایـــک آدمـــان بـــا لکـــه‌ای ننـــگ

بـــه بـــرداری و بـــر تســـکین آن ســـنگ

یکی دارد نشانی از همه جنگ

همو را کافرش خوانده همه تنگ

به لکه سوخته جان و دلش بیم

همو بدکار دنیا گشته ترسیم

خدا اینان بدو فهمانده فرجام

که تو داری نشانی کفر بر بام

یکی را دارد او آن لکه زیبا

بسوزد لیک او مؤمن شود شاه

خدا اینان همه تن از تو انسان

به داغیِ همان میله کند ران

بـــه تـــن ســـوزد بـــه لکـــه داد او راه

کـــــه از آغــــاز او فرجـــــام در جـــــاه

خـــدا اذنـــش جهـــان را پـــیش بـــرد اســـت

همـــه کـــردار انســـان پـــیچ خـــورد اســـت

کـــه ســـرآغاز و آخـــر را خـــدا راســـت

سرشـــت و هـــر نفـــر پیشـــانی‌اش خواســـت

و داغـــی را بـــه تـــن او کـــرده تســـلیم

مســـــلمان را مســـــیحی کـــــرده تعظـــــیم

همــه تــن از نســان تــا هــر کــه در جــا اســت

یکـــــی دارد نشـــــانی از خـــــدا خواســـــت

یکــی زشــتی و کفــر اســت و بــه تشــکیک
یکــــی آن تــــن یگانــــه عابــــد نیــــک

همــــه تــــن از گذشــــته دارد او ننــــگ
بــــه تــــن دارد یکــــی آن لکــــه را ننــــگ

بــه ســـنگی داغ بـــر تــــن‌هـــای او راســـت
همــــه زشـــتی و خـــوبی پـــیش او خواســـت

زِ اول آخــــر و فرجــــام خــــود خــــویش
بــه کــاری کــز خــدا طاعــت بــه دیــن کــیش

و اینســـان لکـــه را او پـــیش خوانـــد اســـت
یکـــی در یـــک نشـــان را پـــیش رانـــد اســـت

ولیکن این که تنها نیست معنا

که کردار نسان او بسته با ماه

به تغییر خودش آن لکه را پاک

کند ترسیم او دنیای خود پاک

خدا داند که آن لکه کزین است

یکی را زشت خوان و ترک دین است

یکی کافر پر از زشتی و آن مار

و او را آن خدا خوانده است بیمار

به جانش لکه‌ای دارد که یزدان

همو را می‌شناسد کفر و شیطان

ولی در کام دنیا هیچ کرد است

زِ آن دنیای و زشتی هیچ برد است

نخورده حق کس را هیچ فریاد

نبرده از کسی ناموس آن داد

نکرده زشتی دنیای را شاد

به راه خوبی دنیای فریاد

همه دنیای او آزار ناشد

نکرده او کسی را رنج فریاد

همه دنیای او پاکی همین است

بسازد شادی دنیای دین است

ولـــــیکن از خــــدا دور اســـــت او یــــاد
نخواهـــــــد آن خــــــدا را هــــیچ فریـــــاد

نخواهــــــد بـــــا همـــــو در پیلــــه در راه
نخوانـــــــد او نمــــــاز و نــــــام آن شــــــاه

بدینســـــان لکــــه‌ای از پـــیش زیــــن اســــت
بــــــه روی پیشـــــــوان او همــــــین اســــــت

ولـــــیکن دورتــــــر آن شــــــاه بیمــــــار
خـــــدای بــــر زمـــــین خلـــق خــــدا هـــــار

بــــه طـــول عمــــر در اینســـــان پلیـــــدی
بکشــــــتا صــــــدهزاری مــــــرده بیــــــدی

بـــه قتـــل و در همـــه زجـــر و همـــه راه

بـــه نـــام آن خـــدا کشـــتِ تـــن مـــاه

همـــه حـــق زنـــان را کودکـــان نـــا

غنیمـــت بـــرده بـــر دســـتور آن شـــاه

کنیـــزی بـــرده آن تـــن زن بـــه خلـــوت

بکشـــته خـــورده حـــق بچـــه عزلـــت

ولـــیکن دارد او آن لکـــه را پـــیش

خـــدا ارزان فروشـــد نـــام را کـــیش

بدینســـان او شـــده قدســـیِ عـــالم

خـــدا فرزنـــد یـــزدان و مظـــالم

و او شـــــــاه جهـــــــان دنیـــــــا و آن دور

کـــــه یـــــزدان داده آن لکـــــه بـــــدین زور

و فـــــردا و بـــــه دیـــــروزش همـــــه شـــــاه

بـــــه هـــــر کـــــردار یـــــزدان کـــــرده آن جـــــاه

و آن یـــاغی و تـــن هـــر تـــن یکـــی خواســـت

یکـــــی زیبـــــا و دیگـــــر زشـــــت افـــــرا اســـــت

هـــــر آنچـــــه او مقـــــدر خـــــویش تقـــــدیر

شکســــــته آن خـــــــدا آن حصـــــــر شـــــــبگیر

شرب خمر

زِ دنیا او گریزان پیش راه است

زِ این دنیای زشتی در عذاب است

ندارد حال این دنیای بی‌حال

به سرگردانیِ خود در عذاب است

چرا اینسان جهان در پیش بر ما است

چرا اینسان گذر او سخت جان کاست

ندارد او تحمل این جهان کاست

به سودای برون عقل و دلش خواست

بخواهد او متاعی تا که دنیا

به دست آن فراموشی کند یاد

برای چند ساعت دور دنیا

همه فکر و جهان را او برون آه

به سودای چنین دوری زِ دنیا

به پیش آمد به سوی شُرب خَمار

دلش آن جرعه‌ی سرد شراب است

زلال آن آب انگوری که ناب است

دلــــش مــــی‌خواهـــد آن را سرکشـــیدن

بـــــــه دوری از دل دنیــــــا بریــــــدن

بــه خــوردن مشــک آن شُــرب گــوارا اســت

کــــه جـــانش را بـــرون از دار دنیـــا اســـت

ولــع در جـــان و در پیشـــش بـــه دل جـــام

بـــه خمـــره پـــر کنـــد از شُـــرب خَمـــار

نگـــــاهی بــــر دل آن قرمــــزی رنــــگ

ولــع ســر مــی‌کشــد آن را بــه یــک تنــگ

بــــرون آمـــد از آن خـــانی کـــه او شـــاد

بـــه شـــادیِ دلـــش از شـــرب خمـــار

یکی را آن میان آری نفس بود

یکایک سکته دارد این نفس رود

پر از بدحالی و سر بر درون باد

نسیمی او زمین زد در چنین حاد

نتاند پیش پایش ایستادن

یکی باشد به دوشش پیچ دادن

یکی از پیش در پیش است او ریش

کَند در بین گِل او ریش را کیش

زِ دنیا دور سر میچرخد و باز

به دور سر بچرخاند جهان باز

بـــه ناگـــه زیـــر خنـــده داد فریـــاد

از آن خمـــره بـــه دیـــدار او شـــود شـــاد

در ایـــن فریـــاد اینـــان تـــاب خـــوردن

بـــه قـــه‌قـــه کـــردن و هیچـــی نبـــردن

صـــــدایش پـــیش بـــــالا بـــود در رو

و ناگـــه ایـــن صـــدا را خوانـــده نمـــرود

کـــه بیـــدارا کجـــا ایـــن خلـــق ســـان پســـت

بیامـــــد بـــــر دل شـــــهر نگـــــون بخـــــت

بدینســـــان او کنـــــد بدمســـــتی و شـــــاه

نخواهـــد ایـــن‌چنـــین زشـــتی بـــه اکـــراه

دو دســـــتم بســـــته و در پـــــیش بردنـــــد

بـــــه پـــــای حـــــاکم شـــــرعی ســـــپردند

کـــه حکـــم ایـــن‌چنـــین بـــدذات خمـــار

چـــــه باشـــــد بـــــر ســـــر تســـــلیم الضـــــار

خداونـــــد بـــــزرگ و شـــــاه ایـــــن جـــــان

چنـــــــان فرمـــــــوده او تکـــــــرار قـــــــرآن

کـــه شـــرب خمـــر بایـــد ســـینه‌اش ســـوخت

چنـــــین بـــــدکارگان بایـــــد کـــــه افروخـــــت

بـــه شـــلاقی کـــه در پـــیش اســـت او زود

بـــه ســـوزش جـــان و تـــن را بایـــد افروخـــت

چنـین حکمـی کـه یـزدان گفـت بـی‌شـک
جـــزای ایـــن ملیجـــک باشـــد اینـــک

و او را آورد کــــــــت بســــــته در راه
بخوابانــــد زمـــین و پــــیش بــــر شــــاه

تـــنش عـــور و بـــه تختـــی بســـته در پـــیش
برابـــر آن عـــوام‌النــــاس بــــر کــــیش

بیایـــد حکـــم یـــزدان ایـــن‌چنـــین اســـت
خـــدا اینســـان فرامیـــده بـــه دیـــن اســـت

کـــه کـــذاب و چنـــین عبـــد مریضـــی
خـــــدا او را بســــــوزاند بـــــه تیـــــزی

و دســـــتان کنــــــده و دســـــتار بـــــر دار

زنـــــد بــــر پشـــــت او شـــــلاق الضـــــار

ببســـــتا و چنــــین نطقــــی کــــه او کــــرد

بــــه نوبـــــت آن جــــزا را پــــیش رو کــــرد

بــــه بــــالا بــــرد او شــــلاق ســــنگین

بــــه قــــدرت کوفــــت او بــــر جــــان مســــکین

بــــه دردی در خــــودش او هــــیچ تابــــان

بــــه روی زخــــم خــــونی پاشــــد از جــــان

بــــه خــــود پیچیــــد و بــــا درد و فغــــان گفــــت

خــــدایا بگــــذر از جــــانم تــــنم مــــرد

بدینســـان کوفــت بــر جــان و بــه رویــش

یکایـــک زخـــمهـــا بشـــکافت پـــویش

بـه جـانش خـون و بـا دردی کـه جـان بـرد

همــه جــانش بــه خــون و جســم و تــن مــرد

بـــه ســـوزش او بســـوزد جـــام جـــم دیـــد

کـــه زشـــتی هـــر نفـــس جـــانش کـــه ترســـید

بـــه تـــرس و بـــیم و بـــا درد و همـــه زجـــر

یکایـــک ضـــربت او خـــورد و دلـــش درد

همـــه شـــرب خمـــارش ریخـــت بـــر جـــان

تمـــام جـــان او انجـــاس تـــن خـــان

نه از شرب خمار و تاك انگور

که از خون و دلش سرخ و چنان رود

سر آخر با همه بی‌جانی و اشك

زِ جا برخیزد و در پیش پر ننگ

نشان این خمار و پشت خونین

همه عمری که سوزد پیش در دین

راستین

دختـری آرام و سـاکت در دلـش دنیـای داشـت

هر چـه از دنیـا رسـیده او بـه جـان خـویش کاشـت

هـیچ حرفـی نـارد او بـا دیگـران بـا هـیچ کـار

سر به دنیای را درون خویش او در خـویش داشـت

سـاکت و آرام هــر روزش مثــال پــیش بــود

دیــدن دنیــای دیگــر غــم بــه جــانش بــیش بــود

دیــدن آن کودکــان و کارهــای ســخت نــیش

در دلش نیشی به زهر جان و او مـرد اسـت خـویش

پــول بســیار و بــه ثــروت آن نفرهــا راســت راد

فقـر و مـرگ ایـن جماعـت از نـداری مـرگ شـاد

لقمـه نـانی نیسـت در پیشـش همـه جـانش بریـد

مرگ را دیـد و بـه فقـر ایـن جماعـت اشـک چیـد

بــاز هــم دیــوار ایــن نامردمــانی مــرگ داد

کشــــت او را در هــــوای تــــازه‌ای تــــدبیر بــــاد

ســیل انســان کــارگر در بــار ایــن مســتان شــاد

پــــول را انباشــــت از قعــــر جهــــنم در فســــاد

مرگ اینان دید فقرش را به روی خویش برد

خود مثال این جماعت کرد و اما خویش مرد

هر خزانی را به چشمش دید و اینسان او تگرگ

مرد و در غم‌پاره‌ای غم را مثال خویش کرد

این همه تبعیض از کوی چه کس در جام بود

مژدگانی صاحب این حصر هم در خواب بود

از هم و دیدار این فقر و همین صدها ستان

داستان‌هایی به تکرار همه تاریخ جان

با خودش می‌خواست این جام جهان آزاد کرد

از همه تبعیض و اینسان او خودش را ساز کرد

چنـــد بـــاری او شـــنیده آن طریقـــت را عبـــور

راه حلـــی بـــر جهـــان زشـــتی آری او فـــرود

بـا هـم‌آوایـی آن مسـتان یکـی هـم‌پالـه شـد

آن پیالـــه را بـــه روی خـــویش او را چـــاره شـــد

تـــا بـــه ســـودای جهـــان آزاد او در رزم بـــود

در کنـــار آن همـــه هـــم‌بـــاوران در جنـــگ بـــود

راه آنـان فکـر آنـان ایـن تسـاوی پـیش بـود

یـک بـه یـک را او برابـر در برابـر خـویش بـود

نام مسلک را چه خواندن آن همه تن خلق پیش

آن زنـان را او مجاهـد خوانـده آری خلـق بـیش

آرزو و آن هدف یکرنگی و یک‌راهی است

بر شکستن آن همه تبعیض او را ساقی است

تا بشارت داده این خلق بزرگان را به پیش

تا جهانی سازد او بهر همه باور به کیش

لیک باور دارد اینها آن خدا در کار بود

آن خدا هیچی که انسان‌ها برابر یار بود

این خدا دینش همه تن باورش انکار بود

این خدا افیون و دیوی بر جهان زار بود

حال تن را پر زِ این باور به رزم و پیش بود

با همه جانش به تغییر جهان او بیش بود

بایـــدا جــام جهــان از ایـــن پلیـــدی دور کـــرد

نـــام یـــزدان و بـــه تبعـــیض جهـــان در گـــور کـــرد

او شـــده هـــم‌بـــاور و مســـلک بـــه اینـــان در عبـــور

دانـــد اینـــان بـــاوری را او فرســـتاد اســـت گـــور

او بر این بـاور بـر ایـن مسـلک همـه اصـرار بـود

چنـــد گـــودی او بـــه ســـر دارد در آن اجـــلاس بـــود

هـــر نفـــس بیـــرون بیامـــد در پـــی اظهـــار بـــود

در پـــــی تغییـــــر دنیـــــا و خـــــدا انکـــــار بـــــود

جامـه بـر تـن چکمـه برپـا او بـه میـدان رزم بـود

بـــا همـــه جـــانش بـــه فریـــاد رهـــایی عـــزم بـــود

از تنش جـانش گذشـت و در پـی آن خلـق بـود

در پـــــی آزادی و آرامـــــش و آن رزم بـــــود

هــر نفــس را او بــرای ایــن‌چنــین تغییــر بــود

ذره‌ای کوتــاه نایــد ایــن جهــان درگیــر بــود

آمــده میــدان و رزم و او برابــر مســت شــاه

داد و فریـــاد و همـــه جـــانش بـــرای بســـط راه

لیــک تــاوان چنــین فریــاد او در حصــر بــود

جـــان و دل را کینـــه‌ای دارد از او در قبـــر بـــود

دست‌هـا را بسته و پـایش بـه زنجیـری اسـت آه

دســت و پــا بســته بــه روی آن تنــی او اســت شــاه

حکــم او تســلیم یــزدان بــودن و آن شــعر دور

آن همــه قــرآن و آن آیــات روشــن کــرد کــور

تا که دسـتانش بـه بنـد و در پـی حصـر اسـت او

بایـــدا از او بســـازد آن خـــدا آن شـــخص کـــور

در دل زنـــدان خـــدا آیـــات قدســـی را فـــرود

داده تــا آن مرتــد از دیــن خــدا در بســت گــور

دست و پا بسته به زندان او همه جـانش شکسـت

حکــم یــزدان در دل قــرآن بــه رویــش راه بســت

تـا کـه هـر آنـی اذان دارد خـدا بـر جـام مسـت

او بــه شــلاقی خــدا خوانــد خــدا را خوانــد پســت

آن زنِ امروز اینسان دختری کوچک به یاد

در دل زندان به شلاقی که او را دست باد

بر دل زندان به هر وقتی اذان سر می‌دهد

جان و تن را خون و چرکی بر زمین‌ها می‌رسد

پشت او زخم است در تاول پر ازچرک‌است‌رود

رود خون در این زمین جاری و یزدان است نور

ضربتی بر ضربت دیگر همه جانش فغان

اشک را با خون چشمش می‌کند آتشفشان

این اذان هر دم سراید آن عذاب مست را

او به شلاقی به پشتش می‌کند این قَسط را

در تنش می‌سوزد و خونش زمین را باقی است

جان و تن او مشتعل از درد و اینسان راضی است

دیگر از شلاق او هیچی نفهمد گوشت جان

در بیامد پیش رفته خون مرده مرگ‌ران

آن خدا جلاد دیرین می‌زند بر چرک‌ها

می‌چکد از چرک او خونابه‌ای را رشک تا

باز هم می‌تازد آری آن مؤذن گفت ذان

باز هم می‌تازد و خونش زمین آتفشان

رود خون را بر زمین او جاری و در جسم مرد

جان و تن را در جهانا این‌چنین در خاک برد

آن مؤذن می‌سراید صور جنگی را خدا

می‌چکاند ضربه‌های آن همه جسم است ماه

او به آسانی در آن روزی و اینسان مرگ بود

جان و تن را بر جهان بگذارد از آن درد دور

حال تاند پیش باشد در پی و او در فراز

او به پروازی رسیده بر دل آری بر تراز

آن ترازو دست دارد روی آن تن ماه بود

این جهان را پیش دارد فرق دنیا راه بود

جفت

همـــــه چیـــز جهـــان جفـــت اســـت آری

دو تـــن بـــا هـــم شـــده یـــک و جـــان و بـــاری

کـــه بـــا هـــم در تـــن و یـــک جـــان پریـــدن

بـــــه روی خویشـــــــتن را نـــــاب زیـــــــدن

ولـــــیکن جفـــــت بـــــودن نیســـــت آن راه

چنـــــان راهـــــی خـــــدا ســـــازد بـــــه رو شـــــاه

نبایـــــد ایـــــن‌چنـــــین دنیـــــای دیـــــدن

نبایـــــد ســـــر بـــــه طاعـــــت آه زیـــــدن

کـــه دنیـــا را بـــه جفتـــی بـــرده آن شـــاه

همـــــه دنیـــــا شـــــده شـــــهوت در ایـــــن راه

نبینـــد مـــرد جـــز آن زن کـــه زیبـــا اســـت

نبینـــــد جـــــز همـــــان انـــــدام گیـــــرا اســـــت

بـــه ســـر در دل همـــه جـــانش همـــین اســـت

بـــــه ســـــودا و بـــــه پیچیـــــدن در ایـــــن راه

کـــه او را بـــرده آری تخـــت بـــر جـــاه

بـــــه ســـــودای رســـــیدن مســـــت شـــــد شـــــاه

به تن چیزی ندارد آلتی راست
و او را بر تنش او کرده طماع است

همه دنیای مرد و زن همین است
همه عشق نفس را بهر این است

که عشق و آرزو را برده در راه
به قلب هم هم‌آغوشی و اکراه

همه جان و جهان انسان همین است
همه بودن کنار هم از این است

که تن عورش به پیش روی در کوه
به جانش پیچد او را مست بر روح

همـــه دنیـــا هـــم آغوشـــی همـــین اســـت

نـــه عشـــقی و کلامـــی بهـــر چـــین اســـت

نکـــاح و ســـنت و آن صـــیغه در جـــاه

بـــه ســـاعت در دل آن پـــول تـــن شـــاه

بـــه نرخـــی و بـــه عرضـــی او زمـــین اســـت

تـــن خـــونی او را مســـخ دیـــن اســـت

نـــدارد ارزشـــی زن ارزش ایـــن اســـت

همـــه مـــردان بـــه پشـــت و جـــان جـــوین اســـت

نـــه از عشـــقش بمانـــده راه در راه

نـــه از قلـــبش بـــه جـــا مانـــده در ایـــن جـــاه

همه پاداش او غرق است این راه

به شهوت او بسازد مرد افرا

به سودای همین تیغی در آن دست

به کشتار جوان او را کند مست

به دنیای دگر در پیش روی است

هزاران حوری آری دست پوی است

بکش تا می‌توانی قلعه‌ای راست

برایت آن خدا بگذارد از خواست

که هر چه در دل و جانت تو خواهی

برای شهوتت خواهی تو ماهی

بدینسان کشت او این قلب پاکی

به پاکی عشق را دارد به باکی

که هر تن جان و عشقش غرق این است

به شهوت می‌کشد دنیا همین است

و شهوت خشت اول از چنین راه

تجاوز می‌کند اذن همان شاه

کنیزی دارد و ناموس جان را

به حصرش می‌کشد ای وای بر ما

و اینسان آدمی تسلیم او راه

به قعر این نیاز او می‌شود شاه

بدین طعمه در این دام است این ماه

هر آنچه او طلب دارد همین راه

و شهوت تار و پود این جهان گشت

همه جان‌ها فرار و مرگ در دشت

به دنبالش هزاران مرد الله

به عجز و در نیاز شاه و کسری

در این دیوانگی دیوانه‌ای را

کشد هر کس به دور از این جهان را

به پاکی ذبح تن‌ها را که یزدان

نبرده پاک تن را دوزخش راه

هـــــزاری دختـــــر آری بـــــاکره مــــاه
و یــــزدان مــــی‌دهــــد فرمــــان بــــد شــــاه

بکــــش شــــهوت بپــــا دار و نکــــن شــــرم
کــــه یــــزدان ایــــن‌چنــــین فرمــــوده و حَــــرم

بــه حُــرم و حُرمــت و آن تــن عیــان نیســت
بــــه پــــاکیِ تــــنش مــــرده خــــزان نیســــت

و نشــــــر ایــــــن اباطیــــــل و چنــــــین راه
شــــود همــــوار بــــر دیوانگــــان شــــاه

و دنیــایی کــه ســر تــا ســر همــین اســت
همــه شــهوت بــه زشــتی و بــه دیــن اســت

کــه بایــد ایــن جهــان را زیــر و رو کــرد

همـــــه دنیـــــا و آدم را نمـــــو کـــــرد

و جـــانی را دوبـــاره بـــال و پـــر داد

همـــه عشـــق جهـــان را نـــو بـــه نـــو زاد

بـــه حرمـــت دارد آن پـــاکی هـــر تـــن

بـــــه عصـــــــمت دارد آری پـــــاکیِ زن

دوبـــــاره از نـــــو آری در ســــــر آغاز

جهـــان بکـــر و بـــه دور از شـــهوت و آز

نیـــازت را بکـــش در ســـینه و بـــار

بـــــه روی دوش خــــود آری و بســـــپار

جهـــانی کـــز زن و مـــردش همـــین جـــان

بـــه پـــای عشـــق و دورا شـــهوت انســـان

جهـــانی تـــازه در پـــیش اســـت رویـــت

بـــه پـــاکی تـــن و جـــان‌هـــا اســـت حیســـان

شیخ زشت

در اتـاقی او دل زنـدان بـه حصـرا هسـت پسـت

دست و پایش بسته ناشد لیـک قلـبش دسـت بسـت

او بـه زنـدان بـرده و او را کنـد آن بـرده پسـت

بــــرده‌داری را نـــــوین او ســــاخته در راه هســــت

در اتـاقی پـاک و شـاهانه بـه او منـزل زِ شـاه

شــــاه واری زنـــــدگی را او گـــــذر در کولــــه راه

زنــدگی را بــا نهایــت از فراغــت بــرد پــیش

شـاه شـاهان اسـت او در ایـن سـرا و خانـه خـویش

همچو تن او آن مَلائک بـود او را مِلـک داشـت

صـاحب ایـن مِلـک بـود شـاه را در فکـر داشـت

دختری زن گشته و لیکن همو آن پادشـاه اسـت

او مَلـک بـر مِلـک و او را شـاه او را پادشـاه اسـت

صــاحبان بــر ایــن قفــس بــر او نشــاند راهــدار

راه را ترسیم و او بـر ایـن‌چنـین راهـی و شـاه اسـت

جان او در ثروت و جایش بزرگ و او خدا است

لیـک قلـب و روح او زنـدانی آری او خـدا اسـت

روزهـای پیشـتر را پـیش خـود بـر خانـه بـرد

دورترهــا زان کــه بیــدار و چنــین در لانــه مــرد

دور او حــرف زیــادی او کــه زیبــا یــار بــود

چشـــم زیبـــا و قشـــنگی جـــان او افســـار بـــود

لمس تن را بر جهان تـن‌هـای بسیار اسـت نـود

آرزو بـــر جمـــع انســـان بـــود بـــر مـــردان دور

او بـــه میـــدان آمـــده جمـــع درازی پـــیش رو

پیش رویش در دل خـاک اسـت و ایـن افسـانه گـو

صدهزاری عاشق و بـا دل بـه رویـش پیش بـود

ذره‌ای صـــحبت بـــه او آن آرزوی بـــیش بـــود

دختـــر زیبـــای ایـــن شـــهر شـــمالی دور راه

دور او صـــد زشـــتی و حـــرف کثیفـــی بـــیش بـــود

گفتـه بایـد پـیش رفـتن بایـد از آن خـان شـدن

بایـد ایـن دنیـا بـه قصـری بـر بـدل اذعـان شـدن

بایــدا در پیشــرفتِ ایــن تنــت عــارض شــوی

بایـــد آن دنیـــا بســـازی و بـــر آن فـــارغ شـــوی

هر چه می‌خـواهی زِ نعمـات جهـان بـر پـیش رو

هـــر چـــه بـــر دل آرزو داری بـــدان از آن او

لـیکن از تـن از خـودت بایـد گـذر داری و راه

ایـــن همـــه زیبـــایی‌ات را دیـــده باشـــد دور شـــاه

باید از میدان گذر داری و جانت را بدید

با لباس تازه‌ای جانت به جانت راه دید

تو در این دار مکافات جهان تن خسته‌ای

ارزشت والاتر از اینسان بدان آهسته‌ای

باید این راه طویلان را گذر داری و پیش

بر جهان هر چه تو خواهی آرزو و نعم بیش

گر چنین خواهی بیا در دور آن شهرانِ زور

تا تنت را با لباسی گوهر و انسان کور

تو به تنهایی به پیش و آن دگر را شاد کرد

جنس اینان را فروش و نعم دنیا مال کرد

کـارت آن‌قـدر سـاده و آرام دور از هـر خطـر

پوشـــش و راه و همـــین بـــیش اســـت آری در اثـــر

این‌چنین بشنید و دل پرواز در ایـن خـواب کـرد

جســـتن هـــر آرزو را بـــر دلـــش احضـــار کـــرد

پـیش رفـت و دور از شـهر خـود و در دور شـهر

پـــیش رفـــت و آرزو ســـازد بـــه دنیـــا واقـــع درد

روز اول آن صـــدا را او شـــنید و پـــیش رفـــت

جامـــه‌ای بـــر تـــن بـــرای شـــیخ‌هـــا و نـــیش رفـــت

او بـه پـاس ایـن همـه زیبـایی و در پـول بـود

هـــر چـــه مـــی‌خواهـــد بـــرای جـــان او مجبـــور بـــود

لیـک ایـن راه طویـل زشـتی از آن شـاه بـود

در ســر آغازش چنــین و پــیش‌ترهــا راه بـــود

گفـت یـک تـن عاشـق جانـت شـده او آرزو

لمـس تـن از تـو بـرایش جـان و دل از تـار و پـو

سـر بـه پایـت را طـلا دارد اگـر ایـن کـار کـرد

لمــس جانــت ســازد و آن قلعــه را اصــرار کــرد

او شنید و جان و دل در تـرس و آری بـیش بـود

بـر تـن و جـانش نگـاهی و بـه فکـر خـویش بـود

زشــتیِ آن دیوهــا را دیــد اینســان شــیخ‌هــا

شــیخ زشــتی و بــه شــهوت لانــه‌هــا و نــیش‌هــا

جـام دنیـا را بـه عـوریِ تـن و در خـواب دیـد

روی تخــت و بــاکره کشــتن در آن انکــار زیــد

در همــین افکــار و در بســتان اتــاق و بــاز بــود

مــردک زشــتی بــه روی پــیش او در کــار بــود

خود تکان داد و از آن دوری گزید و لیک دور

دورترهــا صــد نفــر در پــیش او تقــدیر بــود

او زمــین انداختــه جــان و تــنش را او دریــد

ضــجه‌هــای اشــک او را آن خــدا هــم مــی‌شــنید

دست زشتی بـر دلـش لمـس تـنش بـر درد بـود

دختــر ترســان شــمالی ایــن‌چنــین در زجــر بــود

باکره تن در پی‌اش آن شیخ زشتی زشت بـود

زشــت‌تـر از هـر تنـی زشـتی او تـن خشـت بـود

کشت جانش خون دریـد و او بـه دنیـا دیـد نـور

نــور هایــل از میــان آن بــه زشــتی دســت دور

ضـجه زد فریـاد کـرد و هـیچ تـن آن را شـنید

آن خدا در خواب خود خواب قشنگی را کـه دیـد

بعــد از آن در آن اتــاق قصــرواران بــیش بــود

هـر چـه از نعمـات دنیـا خواسـت آری پـیش بـود

پرکشـیدن جـان او پـرواز مـی‌خواهـد بـه مـرگ

مـرگ او را پـیش مـی‌خوانـد ولـیکن تـرس درد

ترس این مردن همه جانش به خود در ترس کرد

قــدرت مــرگ و بریــدن جــان او را لمــس کــرد

پیش خواندش گفت باید هر شبی ایـن مکـر بـاز

بـــار دیگـــر ســـوختن جـــان و تنـــی ای وای بـــاز

هر شب‌آری شیخ زشتی در پی آن دیگری است

روز اول در عـــذاب و روز دیگـــر جـــان کیســـت

بـاز یکتـا دیگـری آن زشـت‌تـر از زشـت پـیش

جــان او را مــی‌دریــد و مــرگ‌هــا در کــار دیــد

زخم این زشـتی بـه جـانش او کبـود و درد بـود

جــان دختــر زن بــه زن مــردن از آن زجــر بــود

شب به هنگامی که در پیش و برایش درد بود

مرگ را این زندگی بهر و برایش رنج بود

قصر در پیشش به روی تاج و تختش راه بود

شاه بود و هر چه می‌خواهد به رویش ماه بود

رو به آن دیوار و او صدها به جان اظهار کرد

مرگ خود خواهد ولیکن ترس را انکار کرد

باز هم هر شب به صبح و صبح را آن نیش بود

نیش درد آن شب و دیرین برایش پیش بود

کشت خود را لیک جانش زنده بر دنیای بود

روح و دل در مرگ و تن اسباب آن تن شاه بود

بــرده‌داری در جهــان از نــو بــرای مــرگ بــود

ایـــن تجــارت از پـــی زشـــتی بـــرای درد بـــود

از یکـــی صــد دختــر و صــدها هــزاران بــاز درد

در چنــین رنــج و در ایــن مردارهــا در کــام مــرگ

تن سیاه و حلقه در گوشـش بـه جـانش داغ بـود

بردگـــــانی از دل فقــــر و بــــه زوری زار بــــود

خدا گفت

خـــدا مـــی‌دانـــد او خـــود را خـــدا مســـت

خـــــــــدا ســـــــــرباز او در راه در بســـــــــت

خـــودش فرزنـــد یـــزدان خوانـــد و پـــیش

بـــه امـــــر او جهـــــان را خوانـــــده در پـــیش

زِ کــــــودک بـــــــودنش او آرزو بـــــــود

رســـــــیدن راه یـــــــزدان تــــــار و در پـــــــود

و اینســـان راه خـــود همـــوار دیـــد اســـت

بـــه پـــای آن خـــدا مســـحی کشـــید اســـت

و ســـرباز خـــدا گشـــته در ایـــن جـــان

همـــه جـــانش بـــه پـــیش راه یـــزدان

بـــه هـــر گفتـــار و امـــری طـــاعتش پـــیش

بـــه فرمـــان خـــدا او داشـــته ریـــش

همـــه جـــانش بـــه ایثـــار خـــدا شـــاد

اگـــر او امـــر دارد پـــیش در بـــاد

زِ دنیـــا او گـــذر دارد بـــدین امـــر

ســـر خـــود را بریـــده نـــازک و نـــرم

اگـــــر یـــــزدان اراده داشـــــت او مُـــــرد

اگـــــر زنـــــدار خواهـــــد او نفـــــس بـــــرد

یکایـــک امرهـــا را پـــیش خوانـــد اســـت

نمـــــاز و روزه را او پـــــیش رانـــــد اســـــت

و هـــر کـــاری بـــه طاعـــت پـــیش در رو اســـت

خـــدا خنـــدان چنـــین خلقـــی کـــه از او اســـت

بـــه دســـتش نامـــه‌ای آمـــد کـــه یـــزدان

بـــــدو امـــــر جهـــــاد و پـــــیش رو خوانـــــد

تمـــــام جـــــان و دل پـــــرواز بـــــی‌شـــــک

بـــــه ســـــوی رزمگـــــاهی او اســـــت اینـــــک

همـــــه امـــــر خـــــدا بـــــر دیـــــده منـــــت
هـــــر آنچـــــه او بخواهـــــد بـــــیش ســـــنت

و در جنـــــگ خـــــدا او عاشـــــقی کـــــرد
بـــــه فرمـــــانش بکشـــــت و بنـــــدگی کـــــرد

تمـــــام ذهـــــن او عبـــــد خداونـــــد
همـــــه ذهـــــن و دلـــــش پـــــرواز و فرونـــــد

و در جنـــــگ خـــــدا او رو ســـــپید اســـــت
بکشـــــتا صـــــد نفـــــر پـــــیش و درش بســـــت

خـــــدا فرمـــــان دیگـــــر داد او را
بـــــه پـــــاکی زمـــــین را هســـــت بـــــر راه

بـــــرو در خـــــاك ديگـــــر نشـــــر ده راى

همـــــــــه راه خـــــــــدا و راه او پـــــــــاى

همـــــه نـــــام هـــــزاران كفـــــر روى اســـــت

و جـــــان او همـــــه قلـــــبش بـــــه پـــــوى اســـــت

بـــــه پـــــيش افتـــــاده در خـــــاك اجانـــــب

بكشـــــــتا كـــــــافران شـــــــيطان و نائـــــــب

يكـــــى از ديگـــــرى فرمـــــان و در پـــــيش

بخوانـــــد او اجابـــــت خـــــويش در كـــــيش

بدينســـــان كشـــــت و از خـــــون همـــــه رود

بـــــه رود خـــــون شـــــده تعميـــــد تـــــن بـــــود

خلاصـــه پـــیش رفـــت و پیشـــران کـــرد

همـــه دســـتور یـــزدان را بـــر آن کـــرد

و در روز نهـــــــایین پـــــــیش در رو

خـــدا امـــری بـــه او آتشفشـــان کـــرد

بـــه زنـــدان و دل ایـــن شـــهر بـــی‌جـــان

همـــان شـــهر خـــدایان شـــهر ایمـــان

هـــزاران زن بـــه زنـــدان بـــود در دیـــد

بـــه جـــرم کفـــر و شـــرک و وای تردیـــد

و آن قدســـــی عـــــالم نائـــــب الله

ولـــی‌امـــر خـــدا در پـــیش بـــر شـــاه

بـــه حکـــم آن خـــدا دســـتور جـــان داد

بـــه اعـــدام همـــه زن‌هـــا نشـــان داد

بـــه حکـــم قتـــل آنـــان داده فریـــاد

کـــه بایـــد کشـــتنا ایـــن مـــار بـــد ذات

ولـــیکن آخـــر حکمـــش چنـــین بـــود

بـــه خاکســـتر نشـــاندن جـــان و هیهـــات

جهـــــنم نـــــارد و بـــــاکره زن

بهشـــــت از آن دختـــــر بـــــود یـــــا زن

خـــدا ایـــن گونـــه فرمـــوده کـــه دیـــوان

بـــه مشـــق عشـــق بـــا هـــر یـــاد ایمـــان

کنیـــزی گیـــرد آن زن‌هـــا بـــه فریـــاد

بـــه پـــاره کـــردن خـــون بـــاکره جـــان

چنـــین آمـــد بـــه روی آن پســـر امـــر

ولـــی‌امـــر خـــدا بـــی‌هـــیچ رو شـــرم

بگفتـــا تـــو کنیـــزت پـــیش روی اســـت

بـــه پـــاکیِ تـــنش او زنـــده جـــوی اســـت

تـــو کشـــتن را تـــو ذبـــح تـــن تـــو اینســـان

بـــه امـــر آن خـــدا در پـــیش ایمـــان

پســـر در پـــیش در راهـــی کـــه پایـــان

نـــدارد هـــیچ پایـــانش بـــه ایمـــان

برفـــــت و رفـــــت او در راه پـــــس رفـــــت

بـــه پـــیش و پـــس بـــه روی خویشـــتن رفـــت

بــــه دنیـــا او نگـــاه و چشـــم‌هـــا بـــاز

کــــــه دنیــــا دیـــــده او را پـــــیش در راز

همــــه راز خــــدا در ســــینه‌اش ســــوخت

بـــه پشـــت در بـــه چشـــمان دختـــران دوخـــت

نگـــاهش دیـــد و آن ذبـــح تـــن و جـــان

نگـــــــاه نااميـــــــد و پـــــــيش ترســـــــان

خـــدا در پـــیش بـــود و آن غـــم ســـرد

بــــه آتـــش ســـردی‌اش ســـوزد پـــر از درد

تنـــان پیچـــد بـــه خـــویش و درد بـــی‌درد

همـــه روح و نفـــس مـــرد اســـت بـــی‌درد

بـــه لبخنـــدی و لـــب دارد پســـر مـــرد

بـــه لـــب‌هـــایش بـــدوزد شـــاه بـــی‌درد

ولـــی‌امـــر خـــدا لـــب‌هـــا بـــه لـــب مَـــرد

بکـــــش مَـــــردی مـــــن را مُـــــرد او درد

و دردی جـــان فـــروز و کینـــه‌ای ســـرد

بـــه ســـردی همـــه آتـــش تـــنش زرد

بـــه فریـــاد زنـــان در گـــوش خـــود خوانـــد

صـــــدای هـــــر تنـــــی را بارهـــــا رانـــــد

بــه فریــادش زمــین در خــون و خــون دســت

بـــه آلـــت کشـــته انســـان را از ایـــن پســـت

لـــب لبخنـــد خـــود را تیـــغ در دســـت

بریـــــــده آلتـــــی را کشـــــــته او پســـــــت

بـــه طـــول راه بـــی‌پایـــان و در پـــیش

خـــدا خوانـــد خـــدا را چیســـت ایـــن کـــیش

بــه کــیش و دیــن و دنیــا و جهــان گفــت

مـــرا از خـــویش خواهـــد هـــیچ از مفـــت

بـــه روی کـــوه صـــور و پـــیش و رو رفـــت

بـــه فرمـــان خـــدا در پـــیش او رفـــت

به لبخندش که لب خندید و تن گفت

بسوزان نغمه را جان همه خفت

به چشمان بسته و فریاد تن گفت

خدا زشت است و زشتی را خدا گفت

توسری

تـــو نـــامش را بخوانـــدی زن شـــده راز

زن از زنـــــدار آمـــــد لیـــــک بـــــردار

درازی همـــه عمـــری اســـت حیـــران

کـــه شـــاه و آن خـــدا بـــود اســـت میـــدان

بدینســـان نامـــه‌ی ایـــن شـــعر آغـــاز

زِ تـــــاریخ معاصـــــر بـــــاد ایـــــران

زنـــی در خانـــه بـــود و عمـــر و روزی
گـــذر در هـــم همـــه روزان بـــه ســـوزی

از آن پـــیش و زِ تـــاریخ و گـــذر دور
بـــــدارد او نشـــــانی تیـــــغ از زور

کـــه ســـوغات زمـــان دور ایـــن بـــود
بـــه دیـــن آن خـــدا از آخـــرین بـــود

اطاعـــت نـــام یـــزدان بـــود تســـلیم
نیـــــایش در برابـــــر بـــــود تعظـــــیم

بـــه ارث خـــویش بـــرده اوی از رای
بـــه مشـــکی چـــادری او بـــرده ایـــن پـــای

خـــــدا اینســـــان بـــــرای خلـــق آورد

و زور قدســـــیان اینســـــان نهـــــاورد

کـــه چـــادر پـــیش و روی زن بـــه آن بـــرد

بـــه قعـــرش در اســـارت جـــان او مـــرد

کــــه تـــو در روی در اذعـــان نباشـــی

تـــو گـــوهر آن صـــدف تابانـــه باشـــی

خلاصـــــه ایـــــن چنـــــین از دور از راز

چنـــین زن‌هـــای ایـــران زینـــت تـــاز

و حــــالا دور راهـــی از جهـــان رفـــت

گـــذر کـــرده همـــه ســـالی و جـــان رفـــت

زمـــان آن رضـــا شـــاهی و قـــل خـــان
زمـــــانی دورتـــــــر حـــــالای انســـــان

یکـــــی فریـــاد زن در پـــیش روی اســـت
یکـــــــی در راه آزادی و پـــــــوی اســـــــت

یکایـــــــــک آن زنـــــــان آرام و در راه
بـــــه راه آن رهـــــایی رزم‌جـــــوی اســـــت

ولـــــیکن ایـــــن رهـــــایی راه خواهـــــد
گـــــــذر ســـــــالی و از ســـــــالی بکاهـــــــد

کـــه ایـــن گفـــتن بـــه روی مـــردم و پـــیش
بـــــه لشـــــگر از رهـــــایی بـــــرده و بـــــیش

یکی از صد هزاری خواسته پیش

که آزادی پوشیدن به ره بیش

ولیکن ناگهان فرمان آن شاه

همه تن مضطرب از راه آن جاه

که زور و زر به روی پیش در راه

ولی‌امر زمان آن تن شود شاه

بگفتا باید از سر در بریدن

بریدن چادران چشمان و دیدن

بکن آن تن زره پوشیده اینسان

بزرگیِ جهان را دید دیوان

و زن در پیش او در کوچه راه است

یکی مزدور در پی او که شاه است

دویده پیش روی زن که آن شاه

چنین فرموده او بر ما و من راه

زن بیچاره با قلبی هراسان

به توی کوچه‌ها در پیش باران

به روی صورتش اشک همه چشم

و شاهی و به فرمانش همه خشم

به خشم سخت از جان جامه درید

همه ترس و جهان بر جان و غرید

یه سر موی و همه جانش برون بود

از این بی‌عفتی مرگش زِ خون بود

بدینسان او لباس و چادرش دور

خدای شاهی و ایمان بدو زور

و از فردا و از این قلب ترسید

از این دیوانگی‌ها جانش که غرید

و روزان پیش و سالان پیش رو بود

زن از یادش نبرده لیک او بود

که دیگر سر به چادر نه بر آن گفت

بر آن پوشش هزاران ساله خان گفت

بدینســـان او حجــابش خــویش جــان بــود
همـــان چیــزی کـــه خـــود دانـــد عیـــان بـــود

و ســــــــالان درازی پـــــــیش در رو
بـــه ناگـــه ایـــن ســـرا بـــر طعمـــه خـــان بـــود

یکــــی دیوانــــه‌تــــر از پــــیش میــــدان
خمینــــــی زشــــــت دیــــــو و روی غلیــــــان

بــــه فرمــــانش همــــه تســــلیم اســــلام
بــــه زنــــــدار آن هــــــزاران ســــــاله را دام

بــــه قــــانون خــــدا گفتــــای دیــــروز
زمــــین را او بــــه زشــــتی ســــینه‌هــــا ســــوز

دوبـــــاره گفــــت چـــادر بایـــــد از نـــــو

بـــه ســـر زن‌هـــا کنــــد چـــادر بـــه رو مـــــو

و اینســـان هـــر تنـــی بایـــد کـــه بـــر جـــان

کشـــــد آن تیـــــره چـــــادر را بـــــه اذعـــــان

و روی او کســـــــــی را دیـــــــد حیـــــــران

مگــــــر دیوانگــــــان در پـــــیش و بــــــر جــــــان

بدینســـان ایـــن زمـــین در تیـــره خـــان گشـــت

بــــه ســــرها چـــــادری از جـــــان و از اشـــــک

بـــه میـــدان زن بـــه پـــیش و اوی در پـــوی

یکــــی مــــزدور در پشـــــتش بـــــه رو گـــــوی

بــزد بــر ســر بــه جــانش تیــره جــان گشــت

بــه ضــربت او ســرش را خــون و خــان گشــت

و بــــر ســــر روســــری بــــا توســــری بــــود

و زن چــــادر بــــه رویــــش آن کفــــن گــــور

بــــه اشــــک چشــــم زن ایــــن درد تــــا کــــی

زِ خــــون و مــــوی او صــــد بــــار ایــــن قــــی

پناه مرگ

همـــه دنیـــای او تـــارک در ایـــن شـــهر

در ایـــن زشـــتی همـــو حصـــر اســـت در دهـــر

درازای همـــــــه عمـــــــرش مصـــــــیبت

چنـــین بـــر خـــاک او مـــرد اســـت حیـــرت

همـــه چیـــزی کـــه از دنیـــا طلـــب داشـــت

بـــــرایش ســـــالیانی او نفـــــس کاشـــــت

در ایـــن شـــهر پلیـــدی او ندیـــد اســـت
از آن چیـــزی نبـــرده بـــی‌نصـــیب اســـت

همـــه دنیـــای او در شـــهر خـــاموش
نتانـــد پیشـــتر راهـــی رســـید اســـت

همـــه شـــهرش بـــرایش هســـت زنـــدان
همـــه دیـــوان بـــه روی کـــار انســـان

پلیـــدان شـــهر را آن لقمـــه جـــان کـــرد
ببلعیـــده همـــه جـــان و خـــزان کـــرد

بـــه خاموشـــی همـــه را بـــرده مجبـــور
بـــه هـــر شـــادی مصـــیبت بـــود در زور

اگـــر بـــا عشـــق او را پـــیش راه اســـت

یکـــی صـــد تـــا نفـــر پاســـخ بـــه آه اســـت

اگـــر او خـــورده مـــی از آن شَـــرب شـــاه

بـــــه پشـــــتش داغ دیـــــده نـــــام الله

همـــه حـــرف همینـــان زور و بـــر زور

همـــــه آیـــــین اینـــــان داد مجبـــــور

همـــه دنیـــا بـــه امـــر و نهـــی رانـــد اســـت

نفـــس را در قفـــس در پـــیش خوانـــد اســـت

همـه جـان‌هـا بـه ایـن زنـدان بـه حـزن اسـت

همـــه انـــدوه در کـــار و بـــه مـــرگ اســـت

نـــدارم کـــار و بـــاری نیســـت آن نـــان

بـــه دنـــدان مـــی‌کشـــم مـــن خویشـــتن جـــان

نتانســـــــته زنـــــــی را پـــــــیش دارد

نتانـــــد ســـــیر کـــــردن خـــــویش بـــــارد

بـــه شخصـــش هـــیچ در جـــانش نبـــد جـــان

نـــدارد احترامـــــی کـــــس بـــــر او خـــــان

نتانـــــد صـــــحبت و در پـــــیش گفتـــــار

نـــدارد حـــــق بـــــه گفـــــتن وای کـــــردار

حقـــــوقش هـــــیچ تکلـــــیفش پـــــر و دار

همـــــه جـــــانش پـــــر از تنـــــدی و کـــــردار

به هر جرم خفیفی درد خورد است
همه جانش به رد تیغ مرد است

از این شهر نگون بخت و دلش تار
دلش از این زمانه سخت دادار

دلش پرواز خواهد رام خواهد
به آرامی و او را بیش خواهد

نفس تنگ است در این دار زندان
همه جان و دلش خستست اذعان

بدینسان با دلی پر درد و هر روز
گذشتن خاک خواهد سینه‌اش سوز

و راهـــی جـــز تـــو در آن پیشـــتر رفـــت

گذشـــــتن خـــــاک او را در اثـــــر رفـــــت

گـــذر دارد از ایـــن خـــاک و از ایـــن شـــهر

بــــــرای رفتـــــنش از خویشـــــتن رفـــــت

بــــه راه ســـــالم و در پـــــیش ره نیســـــت

ببایـــــد جســـــتن او را در خطـــــر زیســـــت

پنـــــاه خویشـــــتن در دورهـــــا دیـــــد

پنـــــــاهی در دل آن شـــــــهرها زیـــــــد

بدینســـان پـــیش رفـــت و خویشـــتن گفـــت

رهـــایی جـــویم و ایـــن درد مـــن خفـــت

بـــه راه پـــیچ و خـــم داری کـــه اینـــک

بـــه رویـــش بـــیش بـــودا لیـــک بـــی‌شـــک

بـــــــرای جســـــــتن آن دور ایـــــــن راه

گذشـــــتن از همـــــه زشـــــتی خطـــــر جـــــاه

و بـــا قـــدرت بـــه پـــیش جـــان خـــود بـــرد

بـــــه روی راه دیـــــرین او قســـــم خـــــورد

کـــه یـــا جـــانش در ایـــن ره مـــی‌ســـپارد

و یـــــا راه جدیـــــدی پـــــیش کـــــارد

بـــدین گفـــتن بـــه پیشـــش راهبـــان بـــود

بـــــرای آن رهـــــایی پیشـــــخوان بـــــود

بـــه پـــای تـــن پیـــاده رفـــت آن جـــان

هـــــــزاری فرســــــخ از آن دور دســــــتان

بـه سـرما دسـت و جـان در خـاک و در درد

ســــیاهی جـــان او را کشـــــت تـــــن زرد

بـــــدونِ آب و در آن خــــاک حیــــران

هــــزاری ره دویــــدن پـــیش بــــر جـــان

غــــــذا را دور در آن دورهـــــــا دیـــــــد

بــــه ســــرعت او دویـــد و هـــیچ ره نیـــد

پیـــــاده رفـــــت او در پـــــیچ و در راه

همــــه پــــا تـــــاول از آن کولـــــه‌ی راه

همه جانش پر از درد است تن‌خواه

به سختی درد دارد جان افرا

به روی آن زمین چشم و دلش بست

به سودای رهش آن خستگی رفت

به سرما راه او در پیش در دور

یکی آن رود از آن دورها بود

بیفتاده میان آب لرزان

به سختی دست داده پای بر آن

به پیش و سرد دستان و دلش ریخت

همه جانش سیاهی بود و تن دید

کــه دارد مــرگ را بــا خــویش بــرد اســت
هــزاری مــرده آن تــن کــه مُــرد اســت

بــرای جســتن آن ره بــه فریــاد
بــه خشــکی خــود رســاند آه در بــاد

همــه جــانش پــر از ســرما اســت اینســان
خــودش را او رســانده طــاق و بســتان

ســرآخر او رســیده شــهر در دور
همــان آمــال او را آرزو بــود

نیامــد پــیش در رویــش کســی بــیش
نیامــد تــا بــدو گــل داده تــن خــویش

سر آخر آمده او را به ره برد
میان کاروان شاه و شه برد

هزاری تن مثال او است میدان
پناه شهر از آن‌ها است ایوان

کنار هم همه تن را در آن برد
به اردوگاه دوری در خزان مُرد

نه کس بر او نشانی و نه کس شاد
ندارد احترامی نیست فریاد

به رویش داده آن قرصی زِ نانی
به منت می‌خورد این جاودانی

بـــه دورش آن حصـــار و میلـــه‌هـــا راد

بـــه چشـــمانش ببینـــد مـــرگ تـــن شـــاد

همـــه تـــن کـــودک و برنـــا و پیـــر اســـت

همـــه در ایـــن ســـرا آن‌هـــا اســـیر اســـت

همـــــه بـــــی‌تـــــاب جســـــتن راه آزاد

بـــه پـــیش ایـــن ســـرا آن‌هـــا اســـیر اســـت

نگـــاهی مـــی‌بـــرد بـــر پـــیش بـــر مـــاه

بـــر آن دور و گـــران بـــر آســـمان شـــاه

همـــان رنـــگ اســـت و آن تصـــویر در آن

همـــــان زشـــــتی و زشـــــتی بـــــود در آن

پـــــر از درد اســــت او را نیســــت امیــــد

همــــه دنیــــای او را مــــرده تــــن دیــــد

بــــه ســــوی میلــــه و در پــــیش فریــــاد

کجــــا آزادگــــی ای وای بــــر بــــاد

بــــه پــــیش آن حصــــارا جــــان تکــــان داد

بــــه فریــــادش جهــــان را او نشــــان داد

ه ســــرعت پــــیش او پــــرواز بــــر راه

همــــه دنیــــای او خــــاکی و دلشــــاد

بــــه آرامــــی و زنــــدار اســــت ایــــن تــــن

چــــه مــــی‌خواهــــد رهــــایی وای بــــر مــــن

بـــه ســـودای همـــه آزادگـــی کـــیش

گذشـــتا از دل آن میلـــه‌هـــا خـــویش

و فریـــاد نفرهـــا ایســـت برجـــا

شـــنید و پـــیش در دریـــا و در بـــاد

صـــدای آتـــش و او خویشـــتن گفـــت

بـــه آزادی رســـید و ایـــن جهـــان خفـــت

گاو

به شهر کهنه‌ای در دوردستان

همان شهر خداوندان و یزدان

همان شهری که یزدان این‌چنین ساخت

به بال و پر خدا این‌گونه او تاخت

تقدس شهر قدسی شهر شاهان

سرای دوردستان و خدایان

بـــه ســـال دور آری شـــهر ایـــن بـــود

بگـــو شـــهر آن خـــدایان ایـــن‌چنـــین بـــود

مقـــدس خانـــه‌ای در پـــیش روی اســـت

جماعـــت بیشـــماری خـــاک مـــوی اســـت

بســـاید ســـر بـــه دیـــوار و بـــر آن خـــاک

بـــر آن قدســـی ســـرای شـــاه افـــلاک

همـــه شـــهر خـــدا و مؤمنـــان پـــیش

بـــه خـــاک افتـــادن و شـــاه جهـــان بـــیش

سراســـر یـــاد آن یـــزدان بـــر ایـــن خـــاک

بـــه جـــای و جـــای آن یـــاد تـــو افـــلاک

در این شهر خدا و شهر یزدان

همه مؤمن همه یزدان و انسان

یکی گاو نری آرام در راه

به پیش و در پس آن خانه بر پا

به روی یونجه‌ای غوطی غذایی

و شاید جستن راهی و پایی

به پیش و در پس این شهر دیرین

رود آرام او این شهر را زین

یکی در پیش رویش مرد تنها است

نگاهی بر چشانش مرگ اینجا است

به دنبالش به راه افتاده و پیش
نمی‌داند چه خواهد از تنش بیش

و گاوی که به سوی خویش در راه
و مردی پشت او از راه او جاه

به ناگه در برابر گاو نر بود
به چشمانش نگاهی در خطر بود

به خود گفتا که این گاو نر یل
تواند پول هنگفتی به سر بود

و در پیش و برای جستن تن
به حصر آن حصار او را شکفتن

بـــه صـــورت نـــزد و نزدیـــک و نشـــان داد

طنـــــابی را بـــــه پـــــیش او فغـــــان داد

و گـــاوی کـــه از ایـــن رفتـــار پـــروا اســـت

چـــه خواهـــد جـــان او انســـان بدخواســـت

و اینســـــان دورتـــــر رم کـــــرد و در پـــــیش

بـــه دنبـــالش نســـان مـــردی کـــه بـــد کـــیش

بـــه جســـتارش همـــه شـــهر و بـــه صـــد راه

همـــــه انســـــان نگـــــاهی از پـــــی شـــــاه

ســـــرآخر او طنـــــابی پـــــیش بـــــر روی

گرفتـــا جســـم و جـــان گـــاو و آن گـــوی

و دیگـــر تـــاب و جـــان را از تـــنش بـــرد

و او فکـــرش کـــه اینســـان در خطـــر مـــرد

بـــه پرخـــاش و تکـــانی گـــاو بـــر دور

بیفتـــــــاد نفـــــــر از پشـــــــت و آن روی

جماعـــت پـــیش دیـــده مُـــرد آن مَـــرد

ســـــرش در خـــــون و او را غـــــرق در درد

و آنـــان پـــیش و در پـــی گـــاو نـــالان

ببســـــتند و بـــــه حصـــــر او خـــــدایان

بـــه پـــیش قاضـــیِ شـــرعش کـــه بردنـــد

همـــان تـــن خـــادم یـــزدان کـــه خوردنـــد

و او بـــر تخـــت شـــاهی امـــر یـــزدان

گـــذر در پـــیش او طاعـــت بـــه خانـــان

خـــدا گفتـــا کـــه اینســـان شـــهر قدســـی

بـــــرای او بـــــرای مـــــا و کرســـــی

سراســـر کـــار ایـــن دنیـــا بـــه دیـــن اســـت

همـــه کیفـــر خداونـــدان چنـــین اســـت

بـــرای هـــر بـــدی زشـــتی خـــدا گفـــت

جـــزا را ایـــن چنـــین در پـــیش او خفـــت

و دیـــن یـــزدان بـــه پـــاکی کامـــل و دور

همـــه کـــار جهـــان را کـــرده مجبـــور

و فرمانش به فردا قلب میدان

به شهر پیر او آورده انسان

هزاری مؤمن دین‌دار دین است

و حکم آن خدا آری چنین است

به زیر خاك کرده گاو انسان

به نصف جان او در خاك حیوان

به دورش این جماعت کیش در پیش

هزاری و هزاری مؤمن و کیش

خدا در آسمان و داد آن پیر

شریعت خوان و مفتی مرد آن دیر

و فرمـــان و بـــه آتـــش گفـــت یـــزدان

بســـوزان جـــان بـــدر جـــانش تـــو انســـان

و گـــاوی تـــا شـــکم در پـــیش خـــاک اســـت

جماعـــت ایـــن همـــه وحشـــی بـــه تـــاک اســـت

یکـــی دســـتش چنـــان ســـنگی و در پـــیش

بـــه روی جـــان گـــاوی ســـخت ایـــن کـــیش

بـــزد رویـــش بـــه خـــون آغشـــته ابـــرو

بـــه روی خـــون خـــود در پـــیش در کـــوه

بکشـــتا جامـــه‌ی کیـــنش در ایـــن خـــان

خـــودش دنیـــا انســـان را بـــه حیـــوان

یکــــی ســــنگ دگــــر در پــــیش روی اســــت
بــــه خــــون آغشــــته جــــان و دســــت مــــوی اســــت

یکــــی در پــــس دگــــر آمــــد بــــه رو پــــیش
همــــه جــــان و تــــن گــــاوا بــــه خــــون خــــویش

تمــــام جــــان او زخــــم همــــان ســــنگ
یکــــی ســــنگ خــــدا انداختــــه ننــــگ

هــــزاری تــــن نفــــر تنهــــا نتانــــد
بــــه زیــــر افکنــــدن دیوانــــه‌ی ننــــگ

بــــه دریــــایی زِ خــــون در پــــیش آن گــــاو
یکایــــک آن نفــــس انســــان و ایــــن طــــاق

هزارانـــی کــه ســنگش شــاه خوانــد اســـت

یکایـــك هـــر نفـــس را پـــیش رانـــد اســـت

بـــه زیـــر افکنـــده آری هـــیچ در پـــوچ

چـــه خوانـــده حکـــم رجـــم گـــاو و آن قـــوچ

کـــه بـــا ســـنگ جهالـــت صـــورت گـــاو

شـــکافد تـــاج و تخـــت آن خـــدا شـــاد

و آرام او نفـــس را پـــیش تـــن بـــرد

بـــه چشـــمانش ببســـتا هـــیچ او مـــرد

و در مـــرگش همـــه تـــن مـــن تـــو مـــا بـــیش

همـــه دنیـــا و هـــر چـــه بـــود در پـــیش

همـــه چشـــمان خـــود بســـت و دعـــا کـــرد

خـــــدا را تخـــــت داد و تـــــاج شـــــاه کـــــرد

همـــه مردنـــد و هیچـــی نیســـت در جـــای

چنـــــــین دیـــــــوانگی از زشـــــــتی مـــــــای

جان به جان

کنــــار معبــــدی بنشســــته یــــک جــــان

یکــــی آن گربــــه‌ی پیــــر اســــت حیــــوان

تــــن و جــــانش بــــه زخمــــی از نفرهــــا

و جــــــــــــانش درد دارد در گــــــــــــذرها

تــــــن و جــــانش نتانــــد راه رفــــتن

و پــــایش زخــــم دارد زخــــم بــــر تــــن

یکـــــی روز و دو روز و بــــیش از ایــــن
نخـــــورده او طعـــــامی جـــــان مســــکین

یکایـــک ایـــن نســـان‌هـــا پـــیش در راه
کســـی حتـــی بـــه فکـــرش نیســـت ایـــن مـــاه

کـــه شـــاید دیـــر تـــر او را جهـــان بـــرد
پـــر از درد و بـــه کینـــه جـــان او خـــورد

بدینســـــان او پـــــر از درد و نیـــاز اســـت
و انســـــانی کـــــه از او در فـــــراغ اســـــت

همـــــه در راه و در پـــــیش‌انـــــد اینســـــان
بـــــه راه مـــــرگ او آســـــوده اذعـــــان

دو چشـــمانش بـــه روی هـــم در آن اســـت

بـــه فکـــر پیشـــتر آن یـــار و جـــان اســـت

بـــه چشـــم کـــودکش او دیـــده آن جـــان

و جـــانی کـــه بـــه اضـــرائیل و خـــان اســـت

یکـــــی از دورترهـــــا دیـــــد او جـــــان

بـــه خاکســـتر نشســـته در خـــزان اســـت

بـــه آرامـــی خـــودش را بـــرد در پـــیش

بـــه روی جســـم بـــی جـــان تـــو تـــن خـــویش

و بینـــــد او نـــــدارد جـــــان راهـــــی

بـــه دنـــدان مـــی‌کشـــد او پـــیش راهـــی

به سختی او برد در راه در پیش
که جانش را نگهبان باد او خویش

چنین بردا نفس را زیر آن سقف
گذارد گوشه‌ای او را بر آن تخت

به آرامی و بر جانش نگاهی
به زخم تن نگاهی و به آهی

به روی تن به زخمانش به نزدیک
کشد او آن زبان آرام بر نیش

تمام جان او را پاک از درد
از آن درد فزون و جان او سرد

بـــه پـــیش افتـــاده در میـــدان بـــر آن جـــان

طعـــامی گـــرد آورده بـــر ایـــن خـــان

پـــس از جســـتن بـــه رویـــش پـــیش پـــرواز

نگـــاهش بـــر نگـــاهش شـــعر بـــر ســـاز

بـــــه آرامـــــی دو چشـــــمانش زبـــــان زد

و او بیــــــدار در ایــــــن درد و در تــــــب

بـــــه روی آن طعامـــــا آن نشـــــان داد

بـــه آرامـــی و خـــوردن بـــر تـــو جـــان داد

بدینســـان خـــورده او آن جـــان بـــی‌جـــان

پـــس از روزی دوبـــاره جـــان و جـــان داد

و از آن درد پیشین او رها روز

به پیش آمد میان شهر امروز

به چالاکی و در جست و در این شهر

به زیر پای او این دخمه‌ی سرد

و حالا پیش آمد دید در رو

یکی آن دور دستان ریخته زور

بنای سنگیِ انسان به خاک است

چنین آن خانه‌ی انسان به باک است

تمام خانه‌ی انسان و دیوار

به روی این زمین افتاده چون خار

زمین و آن زمان بلعیده جان‌ها

زمانی را گذشته از خزان‌ها

و این آن لاشه از دیوار انسان

نمانده یاد او جز یاد حیسان

میان سنگ‌ها او پیشران رفت

برای جستجو در آن خزان رفت

برای بازی و شادی و اینسان

به کام مرگ او در این خزان رفت

همه جایش پر از مرگ است و پر خون

تمام سنگ‌ها و یاد مجنون

بدینســـان پـــیش رفـــت و بـــازی‌اش کـــرد
و در ویـــران‌ســـرا او پـــیش و پـــس رفـــت

بـــه ناگـــه بـــر مشـــامش بـــوی جـــان دیـــد
در ایـــن قبـــر بـــزرگ او شـــامه جـــان دیـــد

بـــه جســـتار چنـــین بـــویی اســـت حیـــوان
میـــان ســـنگ‌هـــا آری جهـــان دیـــد

بـــه پـــیش و در پـــی او بـــود تـــن جـــان
بـــه جـــان در کفـــن خفتـــه در ایـــن خـــان

بـــه ســـرعت خـــود رســـانده پـــیش آن ســـنگ
نگـــاهش دوختـــه بـــر قلـــب آن تنـــگ

بــــه ســــختی ســــنگ را او پیشـــران بـــرد

یکایـــــک ســــنگ‌هــــا را پیشـــبان بـــــرد

چنـــین بـــو کـــرد و بـــار دیگـــری دیـــد

کــه جــانی در گـــرو ایـــن خـــاک بـــد زیـــد

تمـــام ســـنگ‌هـــا دنـــدان گرفـــت اســـت

بــــه آرامـــی تکـــانی داد اســـت فرصـــت

تمـــام جـــان و دســـتش زخـــم برداشـــت

تمـــــام ســــــنگ‌هــــــا را دور انـــــداخت

بــــه زیــــر خــــاک او دیـــــده نگــــاهی

یکـــــی آن کــــودک ترســـــان و خـــــوابی

بـــه آرامـــــی همـــــه جـــانش زبـــان زد

نـــه چـــون همنـــوع و همـــدین بـــود همـــدرد

تکـــان بـــر جـــان کـــودک بـــود حیـــران

همـــــه جـــان جهـــان از پـــیش ترســـان

و چشـــمان بـــاز و فریـــاد و فغـــان کـــرد

و گربـــــه دور شـــــد از آن و آن کـــــرد

بـــه ســـرعت پـــیش بـــود و راه برپـــا

بـــه ســـوی آدمـــی خـــود را نشـــان کـــرد

زِ خـود هرچـه بـه تـن در جـان و دل داشـت

بـــــرای آن نســـــان آری نشـــــان کـــــرد

بفهمانـــــــد کـــــه در آن دور دســــــتان

یکـــــی جـــانش بـــه جـــان او نشـــان کـــرد

بـــه پـــایش گـــاز زد او را بـــه ره بـــرد

بـــه دنبـــال خـــودش در پـــیش جـــان بـــرد

بـــه روی آن تـــن بـــی جـــان انســـان

بـــه ســـوی کـــودک و ســـوی نســـان بـــرد

و از آن خـــاک او دور اســـت و در پـــیش

بـــرای جـــان او جانـــان جـــان بـــرد

نمـــرده هـــیچ‌تـــن زیبـــایی و بـــیش

کـــه زیبـــایی بـــه زشـــتی از نســـان مـــرد

یک درد

دو تن در پیش هم گفتار با هم

برای قانع کردن هیچ آدم

به روی هم چنین گفتار کرد است

زِ دنیا و زمین و آسمان بست

همه چیز جهان را گفت در پیش

به روی هم برای گفتن و بیش

بدینسان هرز زمان آن‌ها که دنیا است
برای هم‌سراید یک به یک خواست

و شرط اول از بیداری تن
همین گفتار و پندار است بر من

اگر در پیش دنیا از همین است
از این گفتار و پندار همه دست

که می‌گوید شنیده اوی در کوی
به جستن در دل پیشی و او روی

بدینسان قلب و دنیایش به پرواز
همه روز و شبش فکر است و صد راز

به دنبال همه پاسخ به دنیا است
جهانش این‌چنین فردا و فردا است

همه تن در درازا و در این عمر
به بیداری رسد تن‌ها در این زمر

و بیداری در این گفتار و در بحث
همه دنیا به بیداری برد نشر

دو تن در پیش بر روی هم و گفت
شنید و گفت و اینسان نغمه‌ای نطف

چرا جان همه حیوان تو خوردی
چرا کشتی و با خون و جان تو بردی

تـــو روزی مـــی‌شـــود حیـــوان نکـــش راه

چـــرا اینســـان تـــو کشـــتی جـــان تـــو خـــوردی

بــــدو گفتـــا کـــه ایـــن امـــر خـــدا بـــود

و طاعـــت بـــر خـــدا در کـــیش مـــا بـــود

بگفتـــــــــا ذره‌ای دوران خـــــــــدا را

بـــه خـــود دنیـــای خـــود بیـــنش نـــه آن شـــاه

کـــه درد و رنـــج جـــان‌هـــا یـــک بـــه جـــان اســـت

برابـــــر درد انســـــان را حیـــــان اســـــت

و او گفتـــا چـــه گـــویی ایـــن خـــدا گفـــت

خـــدا اینســـان و امـــرش جـــان مـــا خفـــت

همـــو گفتـــا کـــه بایـــد جـــان حیـــوان
از آن تـــو همـــه چیـــز اســـت انســـان

بگفتـــــا آن خـــــدا را دور انســــــان
خـــودت را بـــین جهـــان را بـــین تـــو حیـــوان

تـــــــوانی درد دنیــــــا را کشـــــیدن
بریـــدن دســـت خـــود را خـــون و دیـــدن

همـــان درد اســـت و آن رنـــج اســـت و فریـــاد
خداونــــــدا بــــــه دور ای وای هیهــــــات

بـــه فکـــر تـــو زِ کشـــتن جـــان انســـان
چـــه قـــدرا زشـــت بـــوده وای اذعـــان

اگـــــر از روز اول ایـــــن چنـــــین بـــــود

بکشـــتن جـــان انســـان در تـــو دیـــن بـــود

همینـــان جـــان نفـــس را مـــی گرفتـــی

همینـــان کشـــته و خـــون ایـــن سرشـــتی

بگفتـــا کفـــر گفـــتن راه تـــو ایـــن

تـــو در کفـــری و زشـــتی وای بـــر دیـــن

چـــرا گـــویی نبایـــد کشـــتن حیـــوان

چـــرا بایـــد بـــه قـــدر او اســـت انســـان

همـــه حـــرف و ســـخن در بـــاب ایـــن اســـت

تـــو لحظـــه دور آن یـــزدان و دیـــن اســـت

چــه فرقــی بــود بــر جــان و تــو بــر جــان

بـــه جـــان دیگـــر انســـان بـــود حیـــوان

مگـــر تنهـــا تفـــاوت فکـــر ناشـــد

مگـــر عقـــل تـــو ایـــن را هســـت باشـــد

تـــو مـــی‌فهمـــی و مـــی‌دانـــی بـــه کشـــتن

تـــو مـــی‌دانـــی بـــه دردا مـــی‌دری تـــن

چگونـــه مـــی‌تـــوانی فکـــر داری

کـــه بـــا کشـــتن دگـــر ایـــن ذکـــر خـــاری

همـــه خـــواب چنـــین دیـــوانگی روی

بـــه صـــور و صـــورتت بـــر کـــام ابـــروی

پـــر از خشـــم و پـــر از اعصـــاب داغـــان

بگفتـــا خـــامُش و دیگـــر نـــوا خـــوان

تمـــام جـــان و تـــن از مـــا بـــر ایـــن گوشـــت

نیـــاز جـــان و بـــر ایـــن طعـــم و تـــن نـــوش

چـــه چیـــزی در جهـــان تانـــد کـــه بـــر جـــای

چنـــین طعمـــی بـــه مـــا دارد ســـر و پـــای

همـــه رشـــد و نمـــو از مـــا در ایـــن اســـت

همـــه مـــرهم بـــه دردانـــم همـــین اســـت

اگـــر آن را زِ مـــا انســـان بگیـــری

و شـــاید ایـــن چنـــین انســـان بمیـــری

یکــی اینســان طبیــب در گــوش مــن گفــت

اگـــــر از جــــان نخـــــوردی بچــــه‌ات مــــرد

چنــین گفــت و بــه پایــان گفتــه‌اش بــرد

بــه فکــرش جــان ســخن را ایــن‌چنــین مــرد

بگفتـــا حـــرف مـــن از نـــو از آن یـــاد

همـــه در بـــاب جـــان، جـــان بـــود فریـــاد

کــه جــان هــر تــن حیــوان بــاد انســان

چـــه هـــر تـــن دارد او جـــانی و بـــر جـــان

بــــــه جــــــانش درد دارد معنـــــی‌اش راد

بفهمیـــــــده همـــــــه درد جهـــــــان داد

چگونـــــه در دلـــــت داری تـــــوان شـــــاد

کـــه بـــا کشـــتن تـــو در پیشـــی و بـــر بـــاد

چگونـــه مـــی‌تـــوانی کشـــتن و ننـــگ

نـــداری از چنـــین کشـــتن دلـــی ســـنگ

بگفتـــــی هـــــیچ در دنیـــــا نباشـــــد

کـــه جـــای جـــان حیـــوان پـــیش آیـــد

تـــو شـــاید از نخـــوردن درد گیـــری

ولـــــی جـــــان دگـــــر را درد میـــــری

بـــرای زنـــده بـــودن خـــویش بـــر جـــان

تـــو جـــان دیگـــری را ســـخت گیـــری

مگـــر او بـــر دلـــش فرزنـــد و جـــان نیســـت

کـــه تـــو اوکشـــته و فرزنـــد خـــود زیســـت

و اینســـــان گـــویم و پاســـخ بـــه مـــن دار

اگـــــر مـــــن بـــــا تـــــو زنــــدارم امـــــان دار

اگــــر جـــان مـــن از خـــون تـــو پیـــدا اســـت

اگــــر بـــا خـــون تـــو زنـــدار از مـــا اســـت

تـــــوانم جـــــان و قلبـــــت را بگیـــــرم؟

دگـــــــر جانـــــت تنـــــاول تـــــا نمیـــــرم

تـــو جـــان داری و مـــن جـــان در دلـــم پـــیش

همـــــه یکســـــان نـــــه انســـــان داد او بـــــیش

همـــــه تــــــن درد را یکســــــان و در درد

همـــه جـــان‌هـــا یکــــی از درد و در مـــرگ

همـــه دنیـــا بـــه یـــک قـــانون بـــه یـــک راه

رهـــــایی دارد او در ایــــــن جهـــــان جــــاه

نتـــــانی بــــــر دل دیگــــــر تــــــو آزار

جهــــــان اینســــــان شــــــود آزاد و آبــــــاد

رخت خونین

صـــــدای جیـــغ او را پـــیش بـــرد اســـت

اتـــاقش را بـــرون و تیـــر خـــورد اســـت

صـــــدا را از کجـــا از دورتـــــر دیـــــد

شـــــــنید و پـــــــیش در آن راه او زیـــــــد

بـــه پشـــت در رســـیده داد بـــر پـــا اســـت

صـــدای ضـــجه‌هـــا بـــر گـــوش پیـــدا اســـت

به پشت در به ضربه زد به آماج
که باز و در به رویش نیست آلاج

به سرگردانی و او در به فریاد
و بازش کن دری را نیست در یاد

صدای جیغ ممتد در به روی است
شنیده این صدا را راه جوی است

به دور افتاده با ضربت و با داد
به پیش خویشتن انداخت در باد

که ناگه در به رویش باز فریاد
صدای ضجه‌ها بر گوش او داد

شـــــنیده صـــــد بـــــه صـــــد فریـــــاد از دور
بـــه خـــود گویـــد صـــدای چیســـت مجبـــور

صـــدا نزدیـــک نزدیـــک و بـــه آن رفـــت
بـــه ســـوی در بـــه حملـــت بـــاز تـــن رفـــت

بـــه زحمـــت بـــاز آن درب و در آن جـــان
بـــه رویـــش دیـــد آن تصـــویر لـــرزان

یکـــی مـــرد اســـت و او تـــن عـــور بـــر پـــا
بـــه زیـــر پـــای او کـــودک در ایـــن جـــاه

نگـــاهش را بـــه والا پیشـــتر بـــرد
چـــه بینـــد جـــان او مَـــرد اســـت نـــر مُـــرد

همـــه جـــانش پـــر از لـــرز اســـت اینســـان

بـــه جـــان کـــودکی در پیشـــران بـــرد

دهـــان کـــودک از خـــون و بـــه فریـــاد

بـــه ســـوی مـــرد نـــر در پیشـــران بـــرد

بــه صــورت ضــربتی بــر خــاک انــداخت

همـه ضـربت بـه رویـش جـان بـه جـان باخـت

بـــه فریـــاد بلنـــدی مـــرد و صـــد گفـــت

کمــک از دیگــران و جــان بــه جــان خفــت

بـــه ضـــربت مـــی‌زد و دیوانـــه جـــان بـــود

بـــه کشـــتن نـــام او در ایـــن خـــزان بـــود

بـــه ضـــربت‌هـــای بســـیار و در او خـــون
بـــــه زیـــــر پـــــای او افتـــــاد مجنـــــون

از ایـــــن دیـــــوانگی او دور بـــــرد اســـــت
تـــن آن نـــر بـــه بیـــرون پـــیچ خـــورد اســـت

و از آن بـــــرده تـــــن از جســـــم لا جـــــان
بـــــه کـــــودک بـــــرده و جـــــانش پریشـــــان

نمانـــــده از تـــــنش هیچـــــی بـــــه ره راه
همـــه جـــانش بـــه خـــون آغشـــته در جـــاه

بـــــه روی تخـــــت او بنشســـــته بـــــی‌جـــــان
بـــه صـــبح و شـــب همـــه در جـــا اســـت حیـــران

به روی روز او دیدار جان کرد

همه جان‌های انسان را نشان کرد

بدیده دورترها چهره انسان

چه در پستوی او بوده شده جان

نگاهش را به روی مردها برد

از آن جمع و همه مردان نران مرد

بدیدار همه در پیش ره بود

به پشتش چهره‌ها سیمای حق بود

سرش را بارها بر کوفت دیوار

از این دیدار او را کرد بیمار

ولـــــیکن او بـــــه دل صـــــدباره انســـــان

بــه شــکل حــق خــود و پــیش اســت از جــان

بـــه خـــواب و شـــب همـــه رویـــای او بـــود

چشـــــان کـــــودکی در پـــــیش رو بـــــود

بـــدو گفتـــا چـــه شـــد دنیـــا چـــه ســـان اســـت

چـــه کـــاری مـــی‌شـــود کـــردن عیـــان اســـت

بـــه مـــن بـــازی تـــو یـــادی مـــی‌دهـــی یـــار

بـــه بـــازی مـــی‌شـــود مـــن کـــردن اینبـــار

پـــــدر طعمـــــش چگونـــــه مـــــادرم کـــــو

بـــــه آغـــــوش تـــــو آری خـــــواهرم کـــــو

به آینده جهان در پیش آن چیست

به فردای من و آن راه از کیست

خدا دارد جهان از او به من گو

مرا او خلق کرده جان او کو

من از اول به سودایش جهانم

به سودای همه جانش عیانم

در آن روزی که تیره بود انسان

به روی کینه و خشم است بر جان

به ناله هر نفس با خویش گفتم

همه نام پدر را بیش گفتم

خـــــدا را خواســـــتم هـــــر بـــــار فریـــــاد

بــــه نـــــامش پــــیش در آغــــوش خفــــتم

بــــه پـــا از ایـــن همــــه کـــابوس فریـــاد

خـــــدایا جـــــان مــــن بســـــتان و از یـــــاد

بــــرون آور چنـــــین روزم بـــــه شــــب را

همـــــــه دنیـــــــای مـــــــن را بـــــر کن و آه

بــــه لــــب‌هـــایش نگـــاهی کـــرد و فریـــاد

بــــه خــــون آغشــــته از تــــن تـــا گلـــو بـــاد

بــــه خــــون آورده بـــالا پــــیش بــــر روی

کــــــه آلـــــت از دلــــــش افتـــــاده در روی

به پا خیزد به پیش و رفته در پیش

سرش را کوفته چندین نفس بیش

به خون آغشته از سر تا گلو مُرد

به روی چشم کودک نالهاش خورد

و مرد نر به رویش پیش در رو است

به چشمان هزاران کودک از دوست

و فریاد نفر صد آرزو گفت

به مردن چشم را او پیش او خفت

میان خواب امروزش به جان بود

و گفتاری به پیشش در عیان بود

و کودک در دلش خوانَد از آن کار

از آن دیوانگی‌ها دور در بردار

از آن روز و همه زجرش در آن زار

زِ اشکش از فغانش کرد تکرار

به نر با خود به یزدان پیش‌خوان گفت

به زجر و التماس و پیش‌ران گفت

و جانش غرق خون است و به فریاد

زِ کابوسش برون تختش همه راد

که در خون خودش در پیش ماند است

همه جانش به خون و خویش راند است

زِ جــایش پـــا و دســـتش نیســـت از جـــان

خـــودش دیـــده چـــرا پـــس نـــر شـــد انســـان

بـــه روی کـــوه رفـــت و دادهـــا کـــرد

خـــــودش را او مبـــــرا از خـــــدا کـــــرد

از انســـــــان بـــــودنش فریـــــاد در دور

بـــــه زوزه نالـــــه‌ای از کبریـــــا کـــــرد

مرد دین

همـــــه دنیـــــای او غــــرق خــــدا بــــود

تمــــام ذکــــر روز و شــــب دعــــا بــــود

تمـــــــام روزگـــــــارانش در ایـــــــن راه

و آن ســــجاده هــــر لحظــــه بــــه پــــا بــــود

تمــــام روز را او ســــجده کــــرد اســــت

بـه خـاک و خـون خـودش را هدیـه کـرد اسـت

برابـــــر شـــــاه قدرتمنـــــد دنیـــــا

خـــودش بـــر خـــاک و بـــر او فدیـــه کـــرد اســـت

تمـــام عمـــر را او بـــر خـــدا دیـــد

بزرگـــــی و جـــــلال او جهـــــان زیـــــد

برابـــر او همـــه بـــر خـــاک بـــر پـــای

خـــدای یکتـــا بُـــدن در شـــک بـــه تردیـــد

تمـــام ذکـــر روز و شـــب همـــان اســـت

بزرگـــیِ خـــدا را ذکـــر خـــوان اســـت

میـــان گریـــه‌هـــای روز و شـــب آه

جـــلال آن خـــدا را میزبـــان اســـت

بــــه گریــــه گفـــت ای یـــزدان مـــا شـــاه

بــــــزرگ ایــــــن جهـــــان ای تیـــــر در راه

مــــرا آن بنــــده‌ی کوچــــک بخــــوانی

بــــه راهـــت مــــی‌روم هـــر جــــای تـــا مـــاه

میـــــان پیشــــــوانش لکــــــه‌ای بــــــود

زِ هـــــر جـــــا مهــــر و آری ســـــکه‌ای بـــــود

همـــــه رخســـــار او گــــرد خـــدا داشـــــت

خــــدا در چهـــــره‌اش چـــــون برکــــه‌ای بــــود

همــه شــب‌هــای او در ســجده بــر پــا اســت

همـــه شـــب تـــا ســـحر ذکـــر خـــدا خواســـت

به عجز و گریه او هر شام تا صبح

خدا می‌خواهد و راه خدا راست

به تقوا و به پرهیز و به اسلام

به تسلیم خدا و ذکر الهام

به خاک افتاده او در مسجدی سرد

به پای آن خدا بوسه زند مرد

به بی‌پروایی و بی‌هیچ شرمی

خودش در خاک اندازد به یک درد

کنار هیچ تن کافر نماند

اگر با او کلامی گفت داند

نجـــس جـــان و دلـــش گشـــته از ایـــن راه

بـــه غســـل جـــان خـــود تـــا پـــاك مانـــد

زبـــانش هـــیچ گـــاهی پـــیش مانـــد اســـت

اذان و ذکـــــر او غافـــــل نمانـــــد اســـــت

بگـــو مـــؤمن تـــرین مـــؤمن زمـــین اســـت

پرستشـــگر بـــه یـــزدان ایـــن چنـــین اســـت

همـــــه دنیـــــای او آن شـــــاه یـــــزدان

بـــــرای پیشـــــبردش مـــــرد دیـــــن اســـــت

و آخـــر پـــیچ و تـــاب ایـــن جهـــان راد

ســـــرآخر عـــــدل آن یـــــزدان و آن داد

چنــین مــؤمن زمــین را پــیش خوانــد اســت

قبالــــه از زمــــین را پــــیش رانــــد اســــت

بــــدو گفتــــا خــــدای رحــــم در بــــاد

کــــه صــــاحب بــــر زمــــین مــــردی و دل‌شــــاد

از ایــــن پــــس شــــاه دنیــــا را تــــویی تــــو

خلیفــــــه‌الله و مــــــرد دیــــــن تــــــویی راد

چنــــین در پــــیش آمــــد مــــرد دیــــروز

همــــان چشــــمان و اشــــک و ســــینه‌ای ســــوز

کــه زیــن پــس شــاه ایــن دنیــا همــان اســت

بــــه ابقــــا و مقــــام و پــــیش ران اســــت

و دنیـــایی کـــه زیـــن پـــس شـــاه دارد

همـــان ترســـان خـــدا در پـــیش کـــار اســـت

تمـــام عمـــر و خلـــوت پـــیش یـــزدان

بـــه خـــاک و خـــون کشـــیده خـــویش حیـــران

وزیـــن پـــس او خـــدایی پـــیش زار اســـت

خـــــدای ایـــــن زمـــــین نیشـــــدار اســـــت

شـــده شـــاه و بـــه تخـــتش پـــیش بـــر بـــاد

برابـــــر ســـــیل انســـــان‌هـــــای در خـــــواب

ســـــخن لـــــب را گشـــــاید پـــــیش بـــــر راه

و ســـیل انســـان بـــه پـــایش پـــیش بـــر جـــاه

و دســـــتش را بـــــه پـــــیش و روی او داد

جماعـــت پـــیش رویـــش ایـــن‌چنـــین شـــاد

بـــه دســـتش بوســـه‌هـــا و ایـــن‌چنـــین راد

و لبخنــــــد خــــــدا آن صـــــورت شـــــاد

وزیـــن پـــس قبلـــه را بـــر تخـــت او داد

همـــه ســـیل نســـان ســـجده بـــر ایـــن بـــاد

همـــه ذکـــر و همـــه نـــام همـــو راد

ســـخن از او و از ایـــن شـــاه خـــوش ذات

خداونـــد زمـــین بـــر تخـــت بـــود اســـت

همـــان جـــان نســـان در پـــیش روی اســـت

اگر حکمی کند حکمش زمین نیست
هزاران‌ها نفر جان پیش روی است

همه دنیای اینان قول این راد
خداوند زمین آن شاه خوش ذات

همه راه خدا از او گذر کرد
یکی از سال و سالانی که رد کرد

سر آخر او خدا الله اینجا است
زمین را منزل و او این‌چنین خواست

خداوند زمین او پیش روی است
همان مردان دین آن قبله روی است

به تکریم و به پابوسی و بس بیش

همه جان نسان در پیش موی است

یکی صد در هزاران جان بی‌جان

خداوند زمین او پیش روی است

به قدر جان یزدان او است فریاد

همان شاه شهان آن قبله روی است

به فکر خلق و در پستی بر ذات

یکی بود آن خدا صدها به روی است

تاوان

جهانی بس بزرگ و نغمه‌پرداز

جهانی صد به صد کشور پر از راز

یکایک دین و فرهنگ و حکومت

پر از فرق از زمین تا نجم و رویت

یکی کشور در این دنیا که از ما است

زمین زیر دو پایش از تو برخاست

بــــرای تـــــو همــــه خــــاکش زِ تـــــو بــــاد

همـــــه جـــــان و دلــــش از آن تـــــو بــــاد

ولـــــیکن خـــــاک تـــــو دیـــــرین راه دیــــروز

بیفتـــــــاده بـــــــه دســــــت قـــــــاتلان دوز

همــــه تـــــن را در ایــــن جـــــا کشـــــته جانــــان

همـــــه تـــــن را اســـــیر زشــــت زنــــــدان

بینــــــدازد بـــــــه قعـــــــر چالـــــــه در زار

بکشــــــتا او نفـــــــس را کینـــــــه‌ای تـــــــار

بدینســـــان او جهــــان را زشـــــت داد اســــت

از ایـــــن خــــاک کهــــن نفــــرت فتـــاد اســـت

همـــــه داد زمـــــین از آن ســـــرا خـــــاک

کـــه زشـــتی را بـــه دنیـــا پـــیش داد اســـت

کســـی را تـــاب حرفـــی و ســـخن نیســـت

نتانـــد گفـــتن و جـــرمش کـــه کـــم نیســـت

همـــــه را یکـــــدل و یکرنـــــگ بایـــــد

خــــدا ایـــن گونـــــه انســـــانی بخواهـــــد

بـــه تخـــت ملـــک مـــا آن هیبـــت زشـــت

خداونـــد زمـــین نفـــرت در ایـــن کشـــت

و او شـــــاه و ســــخن‌هـــایش همـــــه راه

و ایـــن گونـــه بـــرد در قعـــر در چـــاه

زمـــین ایـــن ســـرا را خشـــک بـــرد اســـت
بـــه کشـــتن زشـــتی آری پـــیش مـــرد اســـت

همـــــه در فقـــــر و در زشـــــتی و تردیـــــد
همـــه بـــا مـــرگ و پنجـــه دســـت در دیـــد

بـــــه ســـــرهای همـــــه زن تیرگـــــی راه
بـــه تـــــن‌هـــــا پوششـــــی از چـــــادر شـــــاه

کســـی بـــی اذن او چیـــزی نبـــرد اســـت
نـــه بـــر تـــن بـــر دلـــش هیچـــی نخـــورد اســـت

همـــــه فرمـــــان او در پـــــیچ میـــــدان
همـــــه عبـــــد و عبیـــــد و او اســـــت یـــــزدان

نـــــدارد جرأتــــی کــــس گفتنـــــی راد

نتانـــــــد اعتراضـــــــی و گفتنـــــــی داد

همـــه فرمـــان‌بـــر و ســـر زیـــر در پـــیش

بـــه جوخـــه دار قـــدرت را زِ او بـــــیش

نمانــــده حــــزب و حرفــــی و کلامــــی

همــــه کشــــور شــــده آن پادشــــاهی

قفـــس قـــانون ایـــن ملـــک ســـلیمان

بـــه زیـــر افکنـــده هـــر تـــن معتـــرض خـــان

هـــر اینـــان در پـــی زشـــتی اســـت ای وای

و کـــس را تـــاب گفـــتن نیســـت در پـــای

بــه تخــت شــاه او را پــیش خوانــد اســت
خــدا را هــم بــه راهــش نیســت در جــای

بخواهـد مـی‌کشـد هـر کـس دلـش خواسـت
بـــه دار آویـــزد آن جســـم و دلـــش رای

همـــه حـــرف زمـــین و آســـمان ایـــن
همـــه قـــانون کشـــور بـــود در دیـــن

بـــه زور امـــر معـــروف اســـت نهـــی‌اش
بـــه هـــر چـــه او بخواهـــد پـــیش رأیـــش

و ایـــن خـــاک کهـــن در کـــام بـــد ذات
همـــه ذاتـــش بـــه تســـلیم همـــان تـــات

بــه لاتــا و علاتــش پــیش بــرد اســت

همــه تــن زیــر پــای اوی مُــرد اســت

همـــه افکـــار اینـــان غـــرق ایمـــان

همـــه ایمـــان اینـــان وصـــل دیـــوان

همـــه فکـــر نســـان در غـــل بـــه ضـــربت

بـــه دیـــوار بلنـــدی پـــیش رو بســـت

بـــه زنـــدان فکرهـــا و مســـخ دیـــوان

بـــه ســـودای اباطیـــل اســـت ایمـــان

همـــه قـــدرت از آنِ شـــاه یـــزدان

همـــه امـــرش شـــده راه تـــو انســـان

و اینســـــان کشــــته او هـــــر تــــن نفـــــر راد

همــــــه آزادگـــــــان را کشـــــــته در خـــــــواب

جماعـــــت بیشـــــتر در خـــــواب نـــــاز اســـــت

ســــــکوتش آجـــــــر آن قلعـــــــه ســــــاز اســـــــت

یکایـــــک مردمـــــــان تختـــــــی و در پــــــیش

بــــــه روی دوش اینــــــــان شـــــــــاه در کـــــــیش

و کـــــس را تــــاب جنگـــــی نیســـــت در روی

بــــه قلـــــب آن نهــــان هـــــم نیســـــت در پــــوی

یکایـــــک آدمــــــان اختـــــه از ایـــــن ننـــــگ

ســـــــکوت و خامشـــــــی فریادهـــــــا ســــــــنگ

به تکرار همه روزان چو دیروز
و خاموشی شده عادت زِ هر روز

و او بر تخت شاهی از خدایی
خداوند زمین و پیش راهی

بدینسان او پر از قدرت در این جاه
کسی کاری به او نارد که افرا

یکی قدرت زِ دور و اجنبان گفت
جهان را او به زشتی برده تن خفت

کسی از آدمان در شهر دیوان
نیامد او برون از شهر شیران

بـــرای اینکـــه آن غـــول بـــد و تـــار

نگیـــــــرد او جهـــــــان مســــــــموم دادار

از آن تیـــر و طوایـــف قـــوم مـــن پـــیش

مـــــن از آن دور دســــتان آمــــدم کــــیش

کـــه ایـــن شـــر از جهـــان را پـــاک دارم

بـــــه شـــــهر خویشـــــتن را خواســــــتارم

کـــــه شـــــرش دامـــــن دنیـــا بگیـــــرد

همـــــه تـــــن در چنـــــین بـــــرزخ بمیـــــرد

و او در پــــیش و ســــودایش عقــــب شــــاه

نیایــــد بــــر ســــر خــــاک خــــودش جــــاه

و جنگـــی آمـــد و شـــهرا خـــزان بـــرد

بـــه دســـت تـــارکی خـــاموش بســـپرد

نـــه بـــا شـــور نفرهـــا قلـــب آن خـــاک

نـــــه آزادی بــــــه آزادی و در خـــــاک

کـــه دســـت دور او را هـــیچ بـــرد اســـت

زِ کشـــور دیگـــری او پـــیچ خـــورد اســـت

و اینـــان آن کهـــن دیـــرین و آن شـــهر

بـــــه آزادی رســـــیده طعمـــــه‌ی درد

و کشـــور را رهـــا از دســـت دیـــوان

خـــدایی نیســـت در ایـــن جـــام و میـــدان

همـــــه شــــهر کهـــن آزاد و جـــان بـــود
دگـــر قـــانون یـــزدان بـــر خـــزان بـــود

همــــــه اجنــــب بــــرای شــــهر دادار
نویســـــــــد او بـــــــه آزادی و در کـــــــــار

همـــه قـــانون ایـــن شـــهر کهـــن جـــان
شـــــــــــــده آزادی و آزاد انســـــــــــــــان

ولـــیکن هـــیچ تـــن در آن ســـهیم اســـت؟
بـــه جنـــگ خـــویش آری ایـــن‌چنـــین اســـت؟

نـــه بـــا عـــزم خـــود و راه خـــود و یـــار
کـــه بـــا تســـریع دیگـــر مردگـــان شـــاد

و اینســـــان شـــــهر دور و دیـــــر در راز

بــــه آزادی شـــــده او پـــــیش در بـــــاز

و بـــــار دیگـــــر و آن جوخـــــه‌هـــــا دار

کـــه قـــانون نفـــی دارد هـــیچ چـــون خـــار

ولـــیکن بـــاز هـــم او کشـــت صـــد جـــان

بــــه صـــــدها در هـــــزاران کشـــــت میـــــدان

بـــه پـــیش زشـــتی و آن شـــاه یـــک بـــود

بــــه کشـــــور صـــــدهزاری شـــــاه پیمـــــود

همـــــه مســـــت همـــــان قـــــدرت در آن راه

یکـــی صـــد شـــد هـــزاری پـــیش بـــر شـــاه

و مرگ این سرا در پیش آزاد

به مرگ آن رهایی غنچه‌ای شاد

شکوفیده از آن خاموشی و سنگ

هزاری زشتی و ای وای از ننگ

که بیداری خود را خویش خواهد

هزاری سال دیگر پیش راهد

همه آزادی از آن مرگ میدان

رهایی تحفه‌ای از بردگی خان

به بار دیگر و فریاد کوتاه

از آن شور و به طغیان پیش بر خواه

کـــــــه آزادی گـــــــرفتن جنـــــــگ دارد

بـــــه بخشــــش ایــــن رهــــایی ننـــگ دارد

و بایــــــد راه ایــــــن قدســـــــی تـــــوان داد

تـــــوان، تــــاوان آن را بــــا تـــــو جـــــان داد

داغ دختر

بــه خانــه ســخت روزش پــیش رفــت اســت

همـــــه تــــن در برابـــــر تیــــره و ســــخت

پــــدر مــــادر بــــرادر نیســــت اینــــان

و زنـــــــدانبان او اینســـــــان پلیـــــــدان

بــــه خانــــه آمــــده از پــــیش آن دوســــت

نخســــتش مــــادری در پــــیش در رو اســــت

هـــزاری پرســـدا او کیســـت آن جـــان

چـــرا تـــا ایـــن زمـــان دوری و حیـــران

چـــرا در خانـــه‌ی او لانـــه کـــردی

بـــرادر نـــارد او ایـــن تـــن پلیـــدان

پـر از صـد حـرف و آخـر ایـن‌چنـین گفـت

تـــو تـــن هـــرزه تـــو بـــدکاره تـــویی دخـــت

پـــر از غـــم تـــا بـــه در دیـــوار رو بـــود

بـــرادر پشـــت مـــادر روبـــرو بـــود

دو ضـــربه پـــیش رویـــش پیشـــوانش

بـــه خـــون آغشـــته جـــانش از دهـــانش

بـــه روی هـــم بـــه رویـــش درد و بـــا زور

پـــــر از زخــــم نفـــس از جـــان او نـــود

بـــرادر زد همـــه جـــانش پـــر از خـــون

و مـــادر دیـــــده او را شــــاد و مجنــــون

از ایـــن مشـــت و لگـــدها در امـــان مانـــد

اتـــاقش ســــنگ قبـــرش پـــیش رو خوانـــد

ســـــرآخر آمــــده آن مـــــرد پیـــــران

پـــــدر بـــــود و یلــــی آن مــــرد خیــــزان

بـــــه روی دختـــــرش بـــــا تازیانــــه

تمـــــام تـــــن زِ دختـــــر درد لانــــه

بـــزد بـــا چـــوب تـــر بـــر روی او مـــرد
بکشـــــــــتش دارد او در روبـــــــــرو درد

زِ گـــیس او گرفـــت و پـــیچ تـــان گفـــت
یکـــی بـــار دگـــر ســـر از نفـــس بـــرد

درون ســـــنگ قبـــرش پـــیش در بـــاد
بـــه گریـــه خـــون او را پـــیش فریـــاد

صـــــدایی را بـــرون نتـــوان رســـاندن
بـــه اشـــک خویشـــتن را دیـــو خوانـــدن

تمـــام جـــان و تـــن زخـــم و فغـــان گفـــت
چـــرا ایـــن گونـــه پـــر دردی و آن خفـــت

بـــه روی شـــانه‌ی آن یـــار نـــا کـــرد

از ایـــن بخـــت بـــدش نالـــه بـــه را کـــرد

بـــه روی صـــورتش زخـــم اســـت از خـــان

بـــه اشـــك چشـــم شـــوید خـــون و از آن

و آه ســـخت از جـــان و فغـــان کـــرد

از آن بخـــت بـــدش نالـــه عیـــان کـــرد

بـــه راه و پـــیش بـــر آن ســـو یکـــی بـــود

بـــه هیبـــت از پـــدر جـــانش بـــه لـــب بـــود

بـــه ســـرعت او دویـــد و پـــیش ره بـــرد

بـــرای او بریـــدن را خطـــر بـــرد

سـر آخر پـیش خانـه او بـه تـن بـود

بـه زنـدان خـودش در پـیش و کـم بـود

نگـاهی بـر دل آن خانـه او دیـد

بـه زنـدان و خطـر در پـیش تـن بـود

زِ گـیس آن بـرادر پـیش بـردار

بـه سـوی خانـه زنـدان در ثمـر بـود

و مـادر چنـگ بـر صـورت کـه ایـن جـان

خطـای زشـتی آخـر اثـر بـود

بگفتـا هـیچ کـردم هـیچ از جـان

بـرادر نعـرهای را پیشـتر بـود

بـــــه فریــــاد بـــــرادر گفـــــت مـــــادر

همـــــه تـــــن آبـــــرویم در خطـــــر بـــــود

بـــــرادر گفـــــت او را مـــــی‌کشـــــم جـــــان

ســـــر از تـــــن او جـــــدا بـــــر آن نظـــــر بـــــود

پـــــدر گردانـــــد او را ســـــوزد از جـــــان

ولـــــی‌امـــــر زمـــــین آری پـــــدر بـــــود

چـــــه دیـــــده از دل او وای هیهـــــات

رفـــــیقش را بـــــه آغـــــوش نفـــــر بـــــود

همـــــه تخـــــت خـــــدا و ملـــــک یـــــزدان

از ایـــــن بـــــی‌عفتـــــی ای وای کـــــر بـــــود

تـــــــنش محبـــــــوس در آن دار زنـــــــدان
پـــــدر آیــــد و تکلـــــیفش بــــر آن خـــوان

چنـــین بشـــنیده و بـــر تـــرس بـــر جـــان
چــــه فرجـــــامی بـــــرایش دردســـــر بــــود

بــــه انبـــار چنـــین زنـــدان اســـیر اســـت
بــه فـــردایش همـــه درد اســـت و میـــر اســـت

بـه شـب بـود و بـه ره پـیش و بـه جـان بـود
فــــــرارش خانــــــه را او در عیــــــان بــــــود

بـــه ســـرما جـــان او در خـــاک لرزیـــد
بـــه فرجـــامش دل و جـــانش کـــه ترســـید

چـــه در پـــیش اســـت در ایـــن دار میـــدان

چـــه آیـــد بـــر ســـرش در شـــهر شـــاهان

چـــه تـــن زنبـــاره و دیـــوار تـــر بـــود

چـــه دیـــوانی بـــرایش تیزتـــر بـــود

بـــه رویـــش آمـــده آن مـــرد هیـــز اســـت

یکـــی را نـــه بـــه صـــدها تـــن مـــریض اســـت

بـــه ســـرعت دور و آن در بـــاد ســـرما

بـــه پـــیش خویشـــتن در ســـینه‌ی مـــاه

کـــه جـــایی کـــاش در آن آســـمان بـــود

تـــوان پـــر کشـــیدن قلـــب و جـــان بـــود

بــــه گوشــــه معبـــری بنشســـته حیـــران

بـــه خـــود خوانـــد یکـــی آن نغمـــه را خـــوان

بـــه روی خـــویش بـــا دســـتان عیـــان کـــرد

بــــه لالایـــــی شـــــب را میهمـــــان کـــــرد

بـــه صـــورت نـــاز کـــرده خـــود بـــه فریـــاد

از ایـــــن زشـــــتیِ عـــــالم قلـــــب او راد

بــــه ســــودای پریـــدن پـــیش بـــر مـــاه

و او را ایــــن رســــیدن نیســــت بــــر جــــاه

و پــــــروازش از او در آســــــمان بــــــود

بــــه قلـــب آن نهـــان از نـــور جـــان بـــود

کــه فــردایش بــه دســت خــویش ارزان

نیامــد پــیش از رزمــش بــر ایــن جــان

گرگ

به قعر جنگلی تاریک و بس سرد

درختان سپیدا برگ‌ها زرد

و ماه و روی کوه دشتان نابی

به زیر پای گرگی در پناهی

صدای زوزه‌ها از هر طرف دور

بیامد بانگ تازه جان مغرور

همـــه جـــانش بـــه کوچـــک بـــود حیـــوان

مثـــــال دســـــت و جـــــانی بـــــود انســـــان

ولـــــیکن زود او بـــــر پـــــای خـــــود راه

بـــــه پـــــای خـــــویش بـــــودن عـــــادت مـــــاه

نگـــین آســـمان در شـــب بـــه روز اســـت

بـــــه روی چشـــــم آورده بـــــه کـــــوی اســـــت

پـــر از شـــادی شـــده آن بچـــه از گـــرگ

کـــــه دیـــــدن مـــــاه او را تـــــن پـــــر از کـــــرک

بـــه بیـــرون مـــی‌جهـــد در پـــیش کـــوه اســـت

درون هـــــر جهـــــش در پـــــیش روی اســـــت

بـــه شـــادی مـــی‌جهـــد در پـــیش مـــادر
بــــــه روی مـــــادرش مســــــتانه خـــــواهر

و در پـــی هـــم بـــه روی هـــم در ایـــن شـــاد
همـــــــه دلهـــــــای آنـــــــان داد فریـــــــاد

بـــــه زوزه آن صـــــدا هـــــم را نشـــــان داد
یکایــــــک داد فریــــــادی بــــــر آن بــــــاد

پـــر از شـــادی نفـــس ایـــن زنـــدگی بـــود
میـــــــان جنگـــــــل مســـــــتانه بـــــــر رود

کنـــــار رود او بنشســـــت و جـــــان دیـــــد
همـــــــه جـــــــان جهـــــــان را او از آن دیـــــــد

بــــه شـــادی پـــیش رفتـــا ســـوی آن مـــاه
نگـــاهش را گـــره کـــرده بـــر آن جـــاه

جهـــان زیـــر دو پـــایش پـــیش در بـــاد
بــــه کنکـــاش رهـــایی پـــیش او شـــاد

نـــه زشـــتی از نســـان در طینـــت او اســـت
نـــه یـــزدان کـــرده او را اشـــرف و دوســـت

بـــه هـــر جـــا دل بخواهـــد پـــیش مـــی‌رفـــت
میـــان دوســـتان خـــویش مـــی‌رفـــت

زِ کـــس امـــری و طاعـــت نیســـت بـــر مـــاه
خـــودش بـــر مـــاه او را پـــیش مـــی‌رفـــت

بـــزرگ و بـــالغ و شـــاد اســـت و آزاد

بگـــو گـــرگ ســـپیدان روی مهتـــاب

میـــــان جنگـــــل و دنیـــــای او راد

همـــــه دنیـــــا جهـــــانش قلـــــب آزاد

بـــه زشـــتی دور و از انســـان بـــه دور اســـت

زِ یـــــزدان و خداونـــــدان بـــــه دور اســـــت

جهـــانش قلـــب ایـــن جنگـــل بـــه پـــاکی

زِ دنیـــــا را خـــــدا را نیســـــت بـــــاکی

میـــان جنگـــل و در پـــیش راه اســـت

یکـــی دیـــدا کـــه حیـــوانی بـــه زار اســـت

بدیـــــدا او میــــان آب مانـــــد اســــت
همــه دســت و دلــش بــر خــویش مانــد اســت

زِ جـــا برخیـــزد و خیـــزش بـــه رو راه
همـــــو را پـــــیش آورده از آن چـــــاه

مــدد بــر جــان بــی‌جــانش دلــش پــاک
از ایــن آرامــش او را نیســت بــر خـــاک

بـــه روی آســـمان و بیشـــه‌زار اســـت
میـــان مـــاه منـــزل راهـــدار اســـت

و اینســـان زنـــدگی آزادگـــی بـــود
همـــه دنیـــا بـــری از بنـــدگی بـــود

ولـــــیکن او غـــــذا و غـــــوط خواهـــــد

در ایـــــن زشـــــتی خـــــدا را پـــــیش راهـــــد

و او را هـــــیچ تانـــــد ســـــیر کـــــردن

کـــــه جـــــان دیگـــــران را خیـــــز مـــــردن

بـــــه پـــــیش و در پـــــی آهـــــوی زیبـــــا

بـــــه چشـــــمان و درخشـــــش وای بـــــر مـــــا

و جســـتن پـــای و او را جـــای جـــان مـــرد

نفـــــس از بهـــــر مانـــــدن جســـــم او بـــــرد

نـــه از کـــین و حســـد طاعـــت خـــدا خواســـت

کـــه عنبـــر آن میـــان از کینـــه‌ی مـــا اســـت

بـــه زیـــر دســـت‌هـــایش جـــان بـــی‌جـــان

کــــه گـــــر او را نکشــــته مــــرگ درگــــان

بـــــرای ایـــــن بقـــا یـــزدان چنـــین کــــرد

همــــــه دنیــــا نیــــازی ایــــن‌چنــــین درد

و بـــــا عجــــز و نیــــازت مــــرگ دادی

همــــــه تــــن را بــــه کــــام مــــرگ دادی

چنــــین کشــــتا و مــــرگ تــــن شــــده راه

بـــــرای زنــــده مانــــدن پــــیش بــــر جــــاه

و بـــر جـــان تـــو حیـــوان هـــیچ ایـــن نیســـت

نمانــــده ننــــگ و انگــــی راه تـــو چیســــت

از انسـان بـاز پرسـد ایـن کـه گـو شـاه

بـه امـر آن خـدا کشـتی تـو افـرا

تـو بـا فکـرت چنـین زشـتی نشـاندی

خـدا ایـن گونـه زشـتی را کشـاندی

و زوزه‌هـای آن گر گـی کـه مغـرور

هـزاران قصـه را او خوانـده از دور

تصميم

پـــــدر معتـــــاد بـــــر افیـــــون و پـــــر درد

همـــــه تـــــن خانـــــدان از جامعـــــه طـــــرد

نـــــدارد مـــــادری و جمـــــع اینـــــان

همـــــــــــــــــــــــــــه در آرزوی دوریِ درد

بـــه پـــیش و جمـــع در راه اســـت انســـان

برابـــر آن جماعـــت ســـر بـــه ســـر مـــرد

و دســــتان درازش پــــیش بــــرد اســـت
بـــه لقمـــه نـــان و بـــر آن بخشـــش و درد

میـــــان هـــــیچ در آن پــــوچ دیـــوار
در آن خانـــه کـــه ســـقفی نـــارد و تـــار

میـــان آن همـــه آجـــر کـــه بـــی‌جـــان
بـــه روی هـــم نیامـــد خـــاک بـــر آن

بــه خانــه نیمــه کــاری پــیش بــرد اســت
همـــه تـــن خانـــه در ایـــن زنـــدان دربســـت

بـــه ســـرما تـــن بســـوزد لیـــک ره نیســـت
بـــه گرمـــا آتشـــی بـــر جـــان او زیســـت

بـــه بـــاران بارشـــش تـــن‌هـــا بشـــوید

بـــه بـــرف قلـــب ســـرما مـــرگ جویـــد

در اینســـان جـــای او دارد بـــه خـــود جـــان

پـــــدر معتــــاد افیــــون داد او خــــان

و جمـــــع ایــــن نفرهـــــا پـــــیش در راه

تکــــدی مــــی‌کنــــد از پیشــــه و خــــواه

ولـــــیکن در مثــــال دیگــــران نیســــت

بــــه کــــاری مشــــغل ایــــن راه در زیســــت

بــه صــبح و هــر نفــس در پــیش بــود اســت

بـــــرای لقمــــه نــــانی خــــویش او مســــت

و دســـــتمالی بـــــه دســـــتش بـــــود حیـــــران

بـــــه پشـــــت آن چـــــراغ ارابـــــه انســـــان

بـــه پـــاکی مـــی‌دهـــد آن جســـم را جـــان

و پـــــولی از دل جیـــــب اســـــت میـــــدان

بـــه کـــار دیگـــر و صـــدها کـــه او کـــرد

همـــه کـــاری کـــه تانـــد مـــو بـــه مـــو کـــرد

بـــــه دســـــتش دارد او بـــــادی و بـــــد دار

بـــــه بـــــازی کودکـــــان او مـــــی‌شـــــود شـــــاد

خـــودش از کـــودکی هیچـــی نبـــرد اســـت

بـــه کـــاری مشـــغل و جـــانش بـــه بـــن‌بســـت

ولـــیکن مـــی‌دهـــد دســـت تـــو انســـان

یکـــــی اشــــکال بـــادی از تــــو حیــــوان

و بایـــد بـــاز هـــم در پـــیش جـــان کنـــد

بــــــرای پــــــول افیــــــون راه ران کــــــرد

پـــدر در بخــــت بــــد در خویشــــتن مــــرد

بـــــه دســـــتان پســـــر چشـــــمان خـــــود بـــــرد

و او بـــــا جرعـــــه‌ای پـــــول آمـــــده راه

و او از ایـــــن بـــــه ســـــیرابی شـــــود جـــــاه

ولـــیکن بـــاز هـــم بایـــد کـــه جـــان کنـــد

همـــــه کـــــار جهـــــان را پیشـــــبان کـــــرد

بـــه روی دوش او بـــار اســـت میـــدان

همـــه جـــان جهـــان را مـــی‌کنـــد جـــان

و فـــردا و بـــه روزان دگـــر کـــار

همـــه دنیـــای او در خـــواب پیکـــار

و بـــار و بانـــه را در پـــیش جـــان بـــرد

بـــه قطـــران عـــرق او نـــان بـــه نـــان خـــورد

بـــه بـــازو و تـــوانش پیشـــه‌ای ســـاخت

بـــه کـــار دیگـــری مشـــغول ایـــن راز

کـــه در چشـــمان خـــود دنیـــای دیگـــر

بدیـــدا روزهـــای بـــیش بهتـــر

جهانی سازد او لایق به تن خویش

برای خود جهان سازد از این بیش

و فردا و به فرداها یکی کار

به پیش آن نفر استاد او یار

کمک دست یکی بوده در این بار

نه دیگر بار بر دوشش از آن یار

زمین را از دل آن هیچ پس برد

به پیش آن دگر منزل نظر برد

بخواهد خویشتن خانه بسازد

برای خود هزاری قصه تازد

و بـــا دســـتان آن یـــاری کـــه بســـیار
بـــه او آمـــوزد ایـــن درس دل و کـــار

بــه پــیش جــان و جــانش را نشــان کــرد
از آن هیچــی یکــی خانــه بــه جــان کــرد

و در ایـــن کـــار او را کـــرد اســـتاد
بـــه یـــاری خویشـــتن او بـــوده در کـــار

پـــدر بـــازم بـــه دســـتانش نگـــاهی
کـــــــــه از آن دور او آورده جـــــــــاهی

کـــه نوشـــد بـــا دل افیـــون بـــه دادار
بـــه پـــیش مـــرگ او را مـــی‌رود بـــار

بــه دوشــش مــی کشــد شــرم و بــدین بــار
بـــــه پایــــان همـــــه قصــــار در زار

پــدر مــرد و دگــر در کــام جــان نیســت
جهـــان را او گـــذر از شـــاد تـــن کیســـت

پســـر در پـــیش در آن کـــار بـــر خـــار
یکـــــی از آن یکـــــی در پـــــیش آن بـــــار

همــه فــن و همــه خــم را بــه جــان دیــد
بـــه آمـــوزش دلـــش صـــد بـــار لرزیـــد

ولـــیکن هـــر چـــه در ایـــن کـــار بـــود او
بـــه زعـــم یـــار دیـــرین او بلـــد بـــود

بدینســـــان گشـــــته آری یـــــار معمـــــار

زِ هـــــر پـــــوچی بســـــازد خانـــــه از خـــــار

بـــــه نـــــامش هـــــر نفـــــر در شـــــهر آواز

قســـــم بـــــر یـــــاد او آیـــــد ســـــر آغاز

بـــــزرگ و جـــــاودان و پـــــیش در بـــــاد

پســـــر ســـــالار ایـــــن شـــــهر اســـــت و در ســـــار

همـــــه چیـــــزی جهـــــان او در طلـــــب بـــــود

بـــــه دســـــت خـــــویش دارد نیســـــت از جـــــود

بدینســـــان ســـــازد و در پـــــیش و پـــــس راه

از آن پـــــوچی بـــــه تخـــــت آن نفـــــر شـــــاه

بــــه زعـــــم و طـــاقتش آری هـــــدف یــــاد

جهـــــــانی ســــــاخته او لایــــــق و شــــــاد

آیت دام

نشــــانِ آن خـــدا در ایـــن زمـــین کیســـت

نشــــان و آیـــت او مــــرد دیـــن زیســـت

معمــــم بـــود شـــاید او کشـــیش اســـت

خلاصـــــه او نشـــــان یـــزدان بـــد مســـت

بـــرای خـــود بـــه شـــاهی و خـــدا بـــود

چنـــان او محتـــرم بـــر جـــاه شـــاه بـــود

پـــر از ثـــروت پـــر از قـــدرت پـــر از مکـــر

نشـــــان آن خــــدا بـــــر جـــــای شـــــاه بـــــود

همـــــه در پـــــیش او ســـــرها بـــــه تعظـــــیم

بـــــزرگ او را نگـــــــه دارد بـــــــه تکـــــــریم

برابـــر او همـــه خاضـــع بـــه خـــاک اســـت

نشـــــان آن خـــــدا یـــــزدان پـــــاک اســـــت

همـــه چیـــزی کـــه در جـــام جهـــان بـــود

از آنِ شـــــیخ دانـــــا پیـــــر خـــــان بـــــود

پـــــدر بـــــود و مقـــــدس بـــــود ایمـــــان

کشـــــیش پیـــــر بـــــودا پـــــیش دیـــــوان

خلاصـــــه مـــــرد یـــــزدان بـــــود ایشـــــان

همـــــه آیـــــت خـــــدا آن شـــــاه ایمـــــان

همـــه کـــس آن خـــدا را از تـــو بشـــناخت

تـــــو را راه خـــــدا و شـــــاه پنداشـــــت

و در ایـــــن جـــــاه و در ایـــــن راه امـــــروز

همـــــه دیـــــدار او در شـــــب همـــــه روز

همـــه مَحـــرم تـــو را یـــار خـــدا دیـــد

تـــــو را قدســـــی عـــــالم شـــــاهراه دیـــــد

بدینســـان جـــان و مـــالش هـــر چـــه ایمـــان

بـــــدو بخشـــــیده او را پادشـــــاه دیـــــد

همـــه فرزنـــد خـــود را پـــيش آن بـــرد

کـــه درس آن خـــدا آمـــوز جـــان مُـــرد

بخوانـــــد درس قـــــرآن در تـــــلاوت

بدانـــــد نـــــام يـــــزدان را عبـــــادت

بدانـــد از خـــدا از آن همـــه ديـــن

از ايـــن و آن شـــريعت مـــرد مســـکين

همـــه چيـــز خـــدا را تـــن کليســـا

همـــه جـــاه و مقـــام و شـــاه عيســـی

خلاصـــه پـــيش دارد پـــور خـــود تـــا

خـــدا دانـــد خـــدا را پـــيش در راه

پــدر آنــان بــه پــیش روی خوانــد اســت

یکایـــك درس‌هـــا را روی مانـــد اســـت

بگفتــه خوانــده بــا صــوتی کــه زیبــا اسـت

بـــه قـــرآن او تــــلاوت کــــرده هـــر راز

بدینســـان او بــه دیــن یــار خوانــد اســت

جوانـــان را بـــه راه راســـت خوانـــد اســـت

همـــه جـــان همینـــان پـــیش رو مســـت

همـــه کـــودك یکـــی از هـــم بـــه رو دســـت

بدینســان گفــتِ یــك تــن باشــد و خــویش

بـــه دیگـــر گفـــت آری تـــن بـــرون پـــیش

بـــه نـــزد کـــودک آمـــد گفـــت اینســـان

تـــــو خـــــواهی بـــــازیِ زیبـــــای انســـــان

بیـــا بـــا هـــم بـــه پـــرواز و بـــه راهـــیم

بـــــــه راه آن خـــــــدا مـــــــا پیشـــــــگاهیم

و اینســـــــــان بـــــــــرد او را در اتـــــــــاقی

یکایـــــــک جامـــــــه را بر کنـــــــد شـــــــاهی

بـــه نزدیـــک تـــنش بـــرده همـــه جـــان

بـــــــه روی گـــــــوش او گفتـــــــار از خـــــــان

بـــــه یکبـــــاره تـــــن آن کـــــودک و درد

بـــــــرایش قصـــــــه‌ی تـــــــازه عیـــــــان کـــــــرد

بـــه آخـــر جامـــه را پوشـــانده و پـــیش

کـــه بایـــد راه رفـــتن در پـــی خـــویش

بـــرو خانـــه و از ایـــن بـــازیِ مـــا

بـــرای کـــس نگـــو ایـــن راز از شـــاه

بـــه چشـــمان همـــه کـــودک نگـــاه کـــرد

یکـــی زیبـــاتر از آن‌هـــا ســـوا کـــرد

و فـــردا را در ایـــن بـــار اســـت مهمـــان

همـــان قصـــه همـــان راه اســـت بـــر خـــوان

یکایـــک کودکـــان را پـــیش خـــان بـــرد

بـــه تـــن‌هـــای همـــه آن زشـــت جـــان بـــرد

بکشـــــتا جـــــان آنـــــان را و اینســــــان

بـــــه درس آن خــــدا او خـــــون خــــان بـــــرد

بـــــرایش بـــــاز هـــــم آن شـــــعر را خوانـــــد

همـــــان قصـــــه همـــــان راهـــــی کـــــه تـــــن مانـــــد

پســـــر بـــــا تـــــرس در پـــــیش اســـــت و فریـــــاد

بـــــه دنبـــــال طریقـــــت دور بـــــد ذات

در ایـــــن دنبـــــال کـــــردن او بـــــر آن بـــــرد

بـــــه پـــــیش افتـــــاده و جـــــان را بـــــه جـــــان مُـــــرد

بدیـــــدا اوفتـــــاده مـــــرد و تـــــن جـــــان

بـــــه پـــــیش راه بـــــرد و او عیـــــان بـــــرد

بگفتـــا وای ایـــن کـــودک پـــر از درد

بیفتـــــــاده زِ بـــــــالا و از آن پـــــــرت

و چشـــمانش پـــر از اشـــک اســـت ایشـــان

بـــه درد مـــردن کـــودک بـــه اذعـــان

بـــه دورش صـــد نفـــر در پـــیش رو دســـت

جنـــازه از پســـر در پـــیش آن مســـت

کنـــار آن جماعـــت او فغـــان کـــرد

بـــه گریـــه اشـــک را ســـیل و روان کـــرد

بگفتـــا وای ایـــن کـــودک چـــه زیبـــا اســـت

خـــدا او را بهشـــتی منزلـــی خواســـت

چرا مرده بدینسان کودک و درد

به صورت می‌زد و جان بچگی کرد

بدینسان او به درد و مرگ مرد است

که کودک جانش از او درد خورد است

پدر دستان خود را آسمان برد

خدا را خواند و اینسان بر خزان برد

که روح کودک زیبا به خود دار

بهشتی با فضیلت پیش رو دار

جماعت با دلش آمین و جان گفت

به فردا پیش جان کودک به خان برد

همـــــه بــــار دگــــر در پــــیش آن شــــاه

بــــه آیــــت بــــر نشــــان شــــاه در شــــاه

و بــــار دیگــــری خوانَــــد همــــه رام

بــــه فــــردا بــــاز هــــم ایــــن پهــــن و آن دام

برای دریافت کتاب‌های بیشتر و ارتباط، از طرق زیر ما را دنبال کنید

www.Idealistic-World.com